

สี่ร้อยสี่สิบหก ใช้หนี

ไม่กี่วันต่อมา ทางสกุลลูก็ส่งข่าวมาแจ้งว่าสะใภ้ใหญ่สกุลลูแห่งบุตร
แต่เดิมทายาทของสกุลลูมีอยู่น้อยนิด โต้้วเจาได้ยืมแล้วก็พานักงวลแทน
ซูหยินผู้เฒ่าสกุลลูกับองค์หญิงใหญ่หนึ่งเต๋อไปด้วย
นางคิดว่าที่ซึ่งอิซุนนิ่งเฉยต่อการมีตัวตนของเจียงเหยียน ทั้งหมดก็เป็น
เพราะแรงกดดันจากผู้อาวุโสสกุลลูทั้งสอง นอกจากนี้เจียงเหยียนยังเป็นสตรี
ที่เคยออกเรือนแล้ว ด้วยเหตุนี้นางจึงพาน้องสามไปเยี่ยมสะใภ้ใหญ่สกุลลูที่
จวนสกุลลูด้วยกัน

“เข้าไปด้วยจะเหมาะหรือเจ้าคะ” เจียงเหยียนรู้สึกกังวลนิดหน่อย เพราะ
สถานะของนางยามนี้ยังไม่ชัดเจนด้วยซ้ำ

“เหมาะสม! จะไม่เหมาะได้อย่างไร” โต้้วเจาทำได้เพียงกล่าวอย่างอ้อมค้อม
“ผู้อาวุโสทั้งสองเมตตาเอ็นดูเจ้าเป็นพิเศษ ที่พวกนางไม่ปรากฏตัวในงานมงคล
ของซ่งฮั่น ก็เพราะต้องการทวงความเป็นธรรมเนียมแทนเจ้า เจ้าไป ผู้อาวุโสทั้งสอง
ก็มีแต่จะยินดี ไม่มีเหตุผลใดที่จะรังเกียจเลย คนเรา... ยิ่งไปมาหาสู่กันก็จะ
ยิ่งสนิทสนมกันมากขึ้น”

เจียงเหยียนคิดว่าไปมือเปล่าก็คงไม่ดี

ไต้วางยิ้มกล่าว “เจ้าวางใจเถิด ข้าได้จัดเตรียมหูกยาสมุนไพรมากมาย
ในนามของเจ้าเอาไว้แล้ว เมื่อถึงเวลาหญิงรับใช้อาวุโสจะนำไปมอบให้สะใภ้ใหญ่
สกุลตัวเอง เจ้าแค่ติดตามข้าไปก็พอแล้ว”

ในคราแรกยามเช้าจวนมาเจียงเหยียนมีเสื้อผ้าติดตัวเพียงชุดเดียว
เท่านั้น และเสื้อผ้าชุดนั้นก็เปื้อนซูดที่เหม็นเจี๊ยงชื่อให้นาง นางมีทรัพย์สินอยู่เท่าไร
ไต้วางย่อมรู้ดีกว่าใคร แล้วมีหรือที่นางจะปล่อยให้เจียงเหยียนต้องเสียทรัพย์

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ นางก็นึกถึงเรื่องที่เจียงเหยียนส่งคนไปพบเหมินเจี๊ยงเมื่อ
สองวันก่อน

เพื่อให้เจียงเหยียนเห็นว่าเรือนเจี๊ยงจือคือบ้านของตน อยากทำอะไร
ทำได้ ไต้วางจึงไม่ได้สั่งให้คนคอยรายงานเรื่องของเจียงเหยียนทุกฝีก้าว แต่
เพราะเจียงเหยียนอยู่ในเรือนเจี๊ยงจือ เรื่องต่างๆ ย่อมหนีไม่พ้นสายตาไต้วาง
อยู่ดี

ไต้วางแสวงเอยถามเจียงเหยียนด้วยท่าที่ผ่อนคลายเป็น “เจ้าไปพบเหมิน-
เจี๊ยงด้วยเรื่องใดหรือ คงมิใช่ว่าเจอเรื่องยุ่งยากอันใดเข้าใช่หรือไม่”

เจียงเหยียนจะบอกไต้วางได้อย่างไรว่านางยืมเงินจากเหมินเจี๊ยงมา แบบ
นั้นมิเท่ากับสื่อว่าต้องการให้ไต้วางช่วยนางใช้หนี้หรือหา

“ข้าให้เขาช่วยข้าสืบเรื่องหลี่เสี๊ยงเจ้าค่ะ”

ไต้วางไม่ได้เคียดแค้นซึ่งเรื่องนี้เข้ากระดูกดำเหมือนซ่งไม่ จึงค่อนข้าง
เข้าใจความรู้สึกของเจียงเหยียน ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวด้วยรอยยิ้ม “เจ้าวางใจ
เถิด พี่ชายเจ้ามิใช่พวกไม่รู้จักรักผูกพันเสียหน่อย เขาเพียงแค้นเคืองหลี่เสี๊ยง
ชั่วครูชั่วยาม ถึงอย่างไรหลี่เสี๊ยงก็เคยดูแลเจ้ามาก่อน รอให้เขาคลายโทสะลง
เมื่อไร เขาย่อมใคร่ครวญได้เอง”

เจียงเหยียนผงกศีรษะ “ท่านพี่ไม่ใช่ผู้ที่ทำร้ายหลี่เสี๊ยงจริงๆ”

นางได้แต่ตาค้างหน้าตนเองอยู่เงียบๆ ตัวนางประหม่นวิญญูชนด้วยจิตใจของ
คนทรมานแท้ๆ

ขนาดพี่สะใภ้ยังเชื่อมั่นในตัวพี่ชายถึงเพียงนั้น นางกลับไปปรึกษา

จากเงินเจียวที่ท่านผู้จัดการหลี่เสียงอย่างไรเสียได้ ยงดีที่ท่านพี่ไม่รู้ว่าคุณก่อเรื่องอะไรไว้ หากเขารู้ว่านางพูดเรื่องใดกับเงินเจียวไปบ้าง เขาจะต้องเจ็บปวดแน่ๆ

คิดถึงเรื่องนี้ นางก็ยิ่งรู้สึกว่าจะไม่อาจบอกเรื่องที่น่างอมเงินให้หลี่เสียงแก่ท่านพี่กับพี่สะใภ้ได้ หากท่านพี่กับพี่สะใภ้ทราบ จะต้องคิดว่านางไม่เชื่อใจพวกเขา ถึงได้ตั้งแง่สงสัยว่าพวกเขาทำร้ายหลี่เสียงเป็นแน่

กระทั่งมาถึงจวนสกุลลู๋ ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลลู๋กับองค์หญิงใหญ่หนึ่งเต๋อ
ก็อยู่ที่นั่นพร้อมหน้าเช่นกัน

ผู้อาวุโสทั้งสองดูเหมือนจะชราขึ้นอีกหลายปีทีเดียว

ฮูหยินใหญ่สกุลลู๋ตำหนิตนเอง “ข้ารู้ทั้งรู้ว่านางไม่สบาย ก็ควรให้นางพักผ่อนถึงจะถูก ใครจะคิดแล้วว่านางจะตั้งครรภ์อยู่”

สะใภ้ใหญ่สกุลลู๋รีบปลอบขวัญแม่สามีของตน “เรื่องนี้จะตำหนิตานได้อย่างไรกันเจ้าคะ เป็นข้าที่ม่ะหวังตัวเอง ท่านกล่าวเช่นนั้น ข้าก็ละอายใจจนจะแทรกแผ่นดินหนีอยู่แล้วเจ้าคะ”

ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลลู๋กล่าว “เอาละ พวกเจ้าไม่ต้องโทษตัวเองกันแล้ว คนเรานี้อาศัยว่ามีวาสนาต่อกัน ก็คงพูดได้เพียงว่าเด็กคนนั้นไม่มีวาสนากับครอบครัวของเราเท่านั้นเอง” จากนั้นก็กล่าวกับฮูหยินใหญ่สกุลลู๋ “ระยะนี้เจ้าก็ดูแลธุระในเรือนไปก่อน อย่าให้ภรรยาของลูกจ้านต้องเหน็ดเหนื่อยไปด้วยให้นางพักผ่อนร่างกายให้ดีก็พอ” และกำชับสะใภ้ใหญ่สกุลลู๋อีก “เจ้าเองก็ไม่ต้องคิดเรื่องอื่นอีก พักผ่อนพื้นฟูร่างกาย ต่อไปจะได้มีลูกได้อีก”

ทั้งสองผงกศีรษะรับ ทว่าสีหน้ายังคงฉายแววท้อดาลัยตั้งแต่ต้นจนจบอยู่ดี

ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลลู๋ให้ตัวเจอกับเจียงเหยียนช่วยปลอบขวัญสะใภ้ใหญ่สกุลลู๋ ส่วนตนกับองค์หญิงใหญ่หนึ่งเต๋อก็กลับห้องไปพักผ่อน

ทางด้านเหมียวอันซู่ที่ทราบว่าได้เจอกับเสียงเหยียนออกไปจากจวน

นางก็เริ่มเคลื่อนไหวในทันที

นางสั่งให้หลิวหงเรียกผู้เฒ่ามาเยือนที่ห้องของนาง ส่วนตนก็เสียงไปที่ห้องปีกข้างๆ เพื่อลอบฟังบทสนทนาระหว่างหลิวหงกับผู้เฒ่า

หลังจากพูดจาหวานล่อมนุ่มน้ำยาวนาน หัวข้อสนทนาจึงวนมาถึงเรื่องงานมงคลของซ่งอัน

หลิวหงกล่าว “สกุลโต้วร่ำรวยถึงเพียงนั้น ทั้งยังเป็นญาติของสกุลซ่งด้วย โฉนดงามที่คุณชายรองแต่งงานถึงได้ตระหนี่ถี่เหนียวนักเล่า ไม่เห็นจะมอบของกำนัลให้สักชุด ไม่กลัวว่าจะถูกซื้อจ้อตำหนิหรือไรกัน”

ผู้เฒ่าหยิบลูกกวาดรังไหมเข้าปาก ‘ลูกกวาดนี้หวานจริงๆ! สมแล้วที่เป็นสูตรที่ได้มาจากวังหลวง เหมือนกับของที่เรือนของซูหยินไม่ผิด แสดงว่าซูหยินรองผู้นี้ก็มีเงินพอตัวนี่นา’

“นับว่านางฉลาดทีเดียวที่รู้จักสืบความจากคนข้างกายซูหยิน หากไปสอบถามจากทางเรือนซีเซียงหรือผู้ที่รับใช้คุณชายรอง เกรงว่าต่อให้ใช้เวลาครึ่งปีก็ยังสืบความอะไรไม่ได้”

ในปากนางยังมีลูกกวาด แต่ถึงกระนั้นก็ยังแก้ต่างเสียงดัง “สกุลโต้วมิได้ชี้เหนียวนะ เจ้าคุณของขวัญที่สกุลโต้วมอบให้คุณชายใหญ่ก็จะรู้ว่าสกุลโต้วร่ำรวยขนาดไหน พวกเขาจะตระหนี่ในเงินเล็กๆ น้อยๆ ไปทำไมกัน แต่เพราะก่อนหน้านี้ที่เรือนเกิดเรื่องขึ้นมากมาย ทุกคนในจวนพากันลือว่าคุณชายรองเป็นบุตรอนุที่ถูกกักขังหนีกลับมาจากข้างนอก เพื่อทำให้คุณชายรองมีสถานะเป็นบุตรชายสายตรง กักขังเหยยังลับเปลี่ยนตัวคุณชายรองกับคุณหนูที่ซูหยินเลี้ยงคลอด้วย เพราะเรื่องนี้เองที่ทำให้ซื้อจ้อพลิกหน้าขัดแย้งกับอิงกั้วกง! ดังนั้นหากคนสกุลโต้วมาร่วมงานมงคลของคุณชายรอง ซื้อจ้อก็จะไม่พอใจเอานะสิ!”

หลิวหงตื่นตระหนก อดที่จะเหลือบมองไปยังห้องปีกข้างๆ มิได้

ผู้เฒ่าตระหนักได้ในทันที หากมิใช่เหมียวซื่อที่อยู่ในห้องปีกก็ต้องเป็น

จี๋หิง สาวใช้คนสนิทของเหมียวซื่อที่อยู่ที่นี่

ทันทีที่ความคิดแล่นผ่าน นางก็ได้ยินเสียงเครื่องลายครามแตกดังมาจากห้องปีก

หลิวหิงได้สติกลับมาก็นั่งบนหน้ายืม “เจ้าโกหกกันกระมัง บุตรที่สูญหिन ก้าววงเหยยคลอดในเรือน มีคนในเรือนรายล้อมไม่รู้ตั้งเท่าไร ต่อให้ปิดบังสูญหิน เจียงได้ แต่จะปกปิดแผนมคนสนิทของสูญหินเจียงได้หรือ เจ้าอย่ามาหลอกข้าเลย!”

“ข้าจะหลอกเจ้าไปเพื่ออะไร” ผู้เย่เย้อย่างไม่พอใจ “หากเจ้าไม่เชื่อก็หาคนมาซักถามก็รู้แล้ว มิเช่นนั้นไหนคุณอนุญาตผู้หนึ่งที่อยู่เรือนนี้สู่ยถึงได้ เหมือนกับสูญหินเจียงอย่างกับแกะกันเล่า คุณหนูเจียงกลับมา ไยจึงไม่ไปพึ่งพาสกุลเจียง แต่กลับมามาอาศัยอยู่ที่สกุลซ่ง เหตุใดสูญหินไม่เอาอกเอาใจไท่ไทรอง แต่พะเน้าพะนอคุณหนูเจียงแทนเสียเล่า”

สะไม้ใหญ่สกุลลู่แห่งบุตร ว่ากันตามหลัก สูหอินควรจะพาเหมียวซื่อที่เป็นคู่สะไม้ไปเยือนจวนสกุลลู่ด้วยกันถึงจะถูก ไฉนจึงทิ้งเหมียวซื่อไว้แล้วพาคุณอนุญาตผู้หนึ่งไปแทน สูหอินไม่กลัวว่านายผู้เฒ่ากับสูญหินผู้เฒ่าสกุลลู่จะตำหนิอย่างนั้นหรือ

เหมียวอันซู่ว่าุ่นใจ กระทั่งผู้เย่จากไปตอนไหน นางก็ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

นางนั่งอยู่ตรงนั้นเงียบๆ กระทั่งถึงยามจุดโคม สาวใช้เข้ามาจุดโคมไฟ แสงสว่างที่กระทบสายตาก็ทำให้นางได้สติคืนมา

แต่ไหนแต่ไรมานางไม่เคยรู้สึกโดดเดี่ยวเช่นวันนี้มาก่อนเลย

“คุณชายกลับมาแล้วหรือยัง” เหมียวอันซู่เอ่ยถามจี๋หิง

ซึ่งอันไม่มีหน้าที่การงานใด ทว่าหลังจากแต่งงานได้สี่วัน เขาก็กลับไปศึกษาตำราโดยอ้างว่าก้าววงเหยยเข้มงวดกับการเล่าเรียนของตนอย่างยิ่ง ออกไปสำนักศึกษาแต่เช้าตรู่และกลับมาดึกตื่นทุกวัน ใช้เวลาในการเล่าเรียนมากกว่าพวกบัณฑิตในกั๋วจื่อเจียนเสียอีก

จี๋หิงตอบอย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย “คุณชายรอกกลับมาแล้วเจ้าคะ กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ในห้องหนังสือเล็ก”

ข้าวของที่ซ่งฮั่นเคยใช้ก่อนแต่งงานถูกย้ายไปที่ห้องหนังสือเล็กทั้งหมด เหมียวอันซู่ได้ฟังแล้วก็ตระหนกในทันที จึงถามขึ้น “พวกซีเสี่ยวคอยปรนนิบัติเขาอีกใช้หรือไม่”

จี๋หิงพยักหน้า

เหมียวอันซู่เลือดขึ้นหน้าทันที

เขานอนกับสาวใช้ของนาง และยังให้สาวใช้ที่เคยรับใช้เขาเมื่อก่อนมาปรนนิบัติอีก นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน!

เรือนที่นางอยู่เป็นหอโคมเขียวหรือ

เหมียวอันซู่ตั้งท่าจะปรี่ไปที่ห้องหนังสือเล็ก แต่จี๋หิงกลับขวางไว้อย่างเอาเป็นเอาตาย “ไท่ไ่รอง ท่านเพิ่งแต่งเข้ามานะเจ้าคะ หากอะอะโวยวายจนเกิดเรื่องขึ้นมา ต่อให้ท่านไม่ผิดก็กลายเป็นท่านที่ผิดได้นะเจ้าคะ ยิ่งไปกว่านั้นเวลานี้สถานะของคุณชายรอกก็น่ากระอักกระอ่วน ท่านทำเช่นนี้มีแต่จะทำให้คุณชายรอกผูกใจเจ็บนะเจ้าคะ”

เหมียวอันซู่สงบจิตสงบใจลง

กระทั่งซ่งฮั่นกลับมา นางจึงเอ่ยถามเขาด้วยรอยยิ้มหวานว่ากินอาหารมือเย็นมาแล้วหรือยัง ทั้งยังช่วยยกน้ำมาล้างเท้าให้เขาด้วยตนเอง กระทั่งถึงเวลาเข้านอน นางก็เล่าเรื่องที่ไต้จ่าพาเจียงเหยียนไปที่จวนสกุลลูให้เขาฟังด้วยน้ำเสียงอ่อนละมุน ทั้งยังหยิ่งเชิงเขา “ท่านว่า... ข้าควรเตรียมข้าวของไปเยี่ยมสะใภ้ใหญ่สกุลลูสักหน่อยหรือไม่เจ้าคะ”

สีหน้าของซ่งฮั่นแปรเปลี่ยนไป ยากจะตีความในทันที

เขานิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ ถึงค่อยกล่าวขึ้น “พี่สะใภ้ใหญ่เป็นภรรยาของบุตรชายคนโตในภรรยาเอก เรื่องนี้ให้นางจัดการเถิด หากนางเชิญเจ้า เจ้าก็ค่อยไป นางไม่เชิญเจ้า เจ้าก็ไม่ต้องไปรบกวาน จะได้เสียมิให้เป็นการเสียมารยาทจนถูกผู้อื่นเยาะหยันเอา นอกจากนี้เรื่องสะใภ้ใหญ่สกุลลูแห่งบุตรก็

มิได้แจ้งมาถึงเจ้าโดยเฉพาะ เจ้าจะไปรบกวนายอะไรกัน” น้ำเสียงของเขาหงุดหงิด
อย่างเห็นได้ชัด เมื่อพูดจบก็พลิกกายนอนหันหลังให้นาง

เหมียวอันซู่มองผ้าห่มสองผืนที่แบ่งแยกกันชัดเจน น้ำตาก็เอ่อคลอด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ

นางพลิกกายนอนหันหลังให้ซ่งฮั่นเช่นกัน

ห้วงความคิดซ่งฮั่นถูกครอบงำด้วยเรื่องที่ไต้เวเจาพาเจียงเหยียนไปที่
จวนสกุลลู เขาจึงคร่ำครวญจะสนใจเหมียวอันซู่

‘ไต้เวเจา ช่มเหงรังแกกันมากเกินไปแล้ว!’

ถึงอย่างไรเขาก็กังมีสถานะเป็นคุณชายรองแห่งจวนอิงกั้วกง นางกลับ
ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเลยแม้แต่นิด พาเจียงเหยียนไปที่จวนสกุลลู แต่ไม่คิด
จะพาเหมียวซู่ไปด้วย!

พวกเขาจะทำอะไรกันแน่ จะบีบเขาให้พ้นจากสถานะคุณชายรอง
แห่งจวนอิงกั้วกงให้ได้จึงจะพอใจหรือไม่

ซ่งฮั่นกำมือแน่น แม้ปลายเล็บจิกเข้าตรงกลางฝ่ามือแต่กลับไม่รู้สึกละ
อะไรสักนิด

เจียงเหยียนที่กลับมาจากจวนสกุลลูรู้สึกลำบากใจเป็นอย่างมาก

หลังจากที่พวกนางสนทนากับสะใภ้ใหญ่สกุลลูต่ออีกพักใหญ่จนถึงยาม
บ่าย ทางสกุลลูจึงสั่งให้อยู่ร่วมโต๊ะอาหาร โดยที่ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลลูได้เตรียม
อาหารเอาไว้รับรองพวกนางด้วยตนเอง เมื่อเด็ก ๆ ในสกุลลูสามสี่คนมาถึง พี่
สะใภ้ก็ตักของแดงให้เด็ก ๆ ทุกคนคนละชอง

นางร้อรนขึ้นมากในทันที โชคดีที่พี่สะใภ้เตรียมการไว้ก่อนแล้ว โดยให้อั่ง
หิงเป็นผู้ถือของแดงที่ใช้เป็นของกำนัลเอาไว้ นางถึงได้ไม่อับอายขายหน้า

ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลลูยังกล่าวอีกว่าให้ผ่านไปอีกสักพัก รอให้สะใภ้ใหญ่
สกุลลูพักผ่อนได้สักเดือน จะเชิญพวกนางมาร่วมโต๊ะอาหารและฟังอุปรากร

ครั้งนี้นางไม่ทราบ จึงไม่ได้เตรียมของแดงเอาไว้ แต่ครั้งหน้ายังจะให้

พี่สะใภ้ช่วยตรางวัลแทนนางได้อีกหรือ

แม้ว่าเป็นการมอบเงินให้เด็กๆ เพียงคนละสองตำลึง สกุลลูมีเด็กๆ อยู่
สี่คน รวมแล้วก็ไม่เกินแปดตำลึงเท่านั้น แต่ถ้าเป็นเช่นนี้ นางก็ไม่สามารถคืน
เงินให้เงินเจียได้ทันก่อนปีใหม่มันนะสิ

จะทำอย่างไรดี!

สี่ร้อยสี่สิบเจ็ด เจียงเหยียน

เจียงเหยียนร้อนใจจนได้แต่เดินวนไปวนมา อัดคิดไม่ได้ว่าหากหา รายได้เพิ่มขึ้นอีกสักชนิดก็คงดี ทว่านางในเวลานี้ได้แต่อยู่ในเรือนชั้นใน ข้างกาย มีสาวใช้รายล้อมกลุ่มใหญ่ จะออกนอกเรือนก็ต้องมีสารถึและผู้คุ้มกัน น้อย นึกที่นางจะได้อยู่ตามลำพัง ต่อให้นางอยากถักเงื่อนหรือปักผ้าไปขายที่ร้านค้า ก็จนปัญญาจะส่งสิ่งของออกไปได้

นางเริ่มแสดงความหงุดหงิดออกมาที่ละนิด

อึ้งหงเห็นแล้วตกใจจนเหงื่อแตกพลั๊ก ไท่นเลยจะกล้าปิดบังอำพราง นางรีบปรีไปรายงานไต้เวเจ้านั้นที่

ไต้เวเจาริบวางเรื่องที่ทำอยู่แล้วไปพบเจียงเหยียนในทันที

เจียงเหยียนไม่ยอมให้ไต้เวเจาพลอยตกอกตกใจไปด้วย จึงเอ่ยเสียงอู้อี้ “ข้าไม่เป็นอะไรเจ้าคะ” แล้วปรายตามองอึ้งหงอย่างตีตื้น

ไต้เวเจายิ้มกล่าว “เจ้าไม่ต้องมองนางแล้ว นางก็เพียงแค่อึดอัดกับกติก กแล้วว่าเจ้าจะยึดอัดกับข้อใจก็เท่านั้น” ทั้งยังทะลอมนางเสียงอ่อนน้อม “เกิด เรื่องใดขึ้นกัน มีเรื่องทีบอกพี่สะใภ้เจ้าไม่ได้ด้วยหรือ”

“ไม่มีอะไรจริงๆ เจ้าคะ” เจียงเหยียนกล่าวอย่างละอาย “เป็นเพราะ

อากาศหนาว พานให้รู้สึกง่วงอยู่บ้าง”

โต้วเจาอ้างหน้าผากของน้องสามก็พบว่ามือนุ่มนิ่มปกติ ก่อนจะเอ่ยถามสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติข้างกายอีกฝ่ายว่าไม่ได้มีอาการผิดปกติใดใช่หรือไม่ ถึงได้วางใจลงชั่วคราว และกำชับให้อึ่งหรงคอยรับใช้เจียงเหยียนให้ดี

เจียงเหยียนยิ้มหวานส่งโต้วเจาออกจากเรือนไป

โต้วเจาเห็นท่าทางเหลวไหลอ่อนปวกเปียกของนางก็ได้แต่ทอดถอนใจ รู้สึกราวกับกำลังเลี้ยงดูบุตรสาวก็มีปาน เมื่อกลับมาถึงเรือนก็สั่งให้คนนำจดหมายไปส่งให้เจียงหลิงจู แจ้งว่าหากอีกฝ่ายไม่มีธุระใดก็ให้มาเยี่ยมและพูดคุยกับเจียงเหยียนสักหน่อย เจียงเหยียนจะได้ไม่ต้องคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลยามที่ต้องอยู่เพียงลำพัง

เหนือเจียงหลิงจูได้มีเพียงแม่สามี แต่ยังมีท่านย่าของสามีอยู่ด้วย ท่าน

ย่าวางมือจากกิจในเรือนนานแล้ว มีแม่สามีเป็นผู้ดูแลระต่อ ท่านย่ากับแม่สามील้วนมีอุปนิสัยอารีอารอบ ไม่เพียงแต่เวทนาสกุลเจียงที่พบพานเรื่องราว ทั้งยังปฏิบัติต่อเจียงหลิงจูที่เป็นลูกสะใภ้ประหนึ่งบุตรสาวแท้ๆ ทั้งใจกว้างและเอาใจใส่ทางยิ่ง

เจียงหลิงจูได้รับการศึกษามาตั้งแต่ยังเล็ก กระทำการใดๆ อย่างผ่าเผยตรงไปตรงมา เมื่อคิดว่าสกุลอยู่ไม่ได้จึงเกียจที่สกุลเจียงต้องตกต่ำลง ด้วยศักดิ์ศรีที่เพาะบ่มมา นางจึงไม่เพียงแต่กตัญญูเชื่อฟังท่านย่าและแม่สามี แต่ยังแสดงท่าทีเคารพอ่อนน้อมอย่างมาก ทั้งยังรักใคร่ปรองดองกับอู่จื่อเจี๋ย ผู้เป็นสามีประหนึ่งจีนเลื้อสอดประสาน และใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข ดังนั้นเมื่อได้รับเทียบเชิญจากจวนอิงกั้วกง สกุลอู่จึงสนับสนุนเต็มที่ คิดว่านางมีญาติใกล้ชิดให้เยี่ยมเยือนไปมาหาสู่กัน มีพี่สาวน้องสาวรุ่นราวคราวเดียวกันให้สนทนา ก็นับได้ว่ามีคนรู้จักใกล้ชิด

นางได้รับจดหมายแล้วก็ไปเยี่ยมเจียงเหยียนทันที

...

ทว่าตอนที่นางเพิ่งจะก้าวเข้ามาในจวนสกุลซ่ง ราชโองการแต่งตั้งซึ่งไม่เป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกององครักษ์จินอู๋ก็ส่งมาถึงจวนอิงกั๋ววงในเวลาเดียวกัน

เจียงหลีจู่ทั้งประหลาดใจระคนดีใจ จึงยิ้มกล่าวกับโต้วเจา “เข้ามาดูเวลาแท้!”

โต้วเจากลับบิ๊มเพื่อน นางเอ่ยถามบ่าวรับใช้ที่กลับมารายงาน “ชื่อจื่อ ยังอยู่ที่วังหลวงหรือ?”

“มีไช่ขอรับ” สีหน้าของบ่าวรับใช้ยากจะซ่อนความยินดีได้ “ถูกสหายร่วมงานในกององครักษ์จินอู๋ลากไปที่หอจู้เซียนแล้ว กล่าวว่ายากเชิญชื่อจื่อไปร่ำสุราขอรับ”

โต้วเจาสั่งให้บ่าวรับใช้ออกไป

เจียงหลีจู่กล่าวอย่างฉงน “ดูเหมือนพี่สะใภ้จะไม่ใคร่ดีใจนัก?”

“เห็นหยางหลิวเขียวขจีริมทาง พานอาลัยสามที่ชายแดน⁵⁵⁵” โต้วเจาทำได้เพียงขยำเอาหน้ารอด “ข้ากังวลว่าพี่ชายเจ้ายิ่งหนุ่มยั้งแน่น อาจผลอหลงมัวเมาอยู่ข้างนอกนั่นปะไร?”

เจียงหลีจู่หลุดซัน นางยกมือขึ้นปิดปากยามเอ่ย “พี่สะใภ้มันนอกมันใจในตนเองมาแต่ไหนแต่ไร ไม่คิดเลยว่าจะมีเวลาที่เป็นกังวลเช่นนี้ด้วย?”

“ข้าก็เป็นแค่คนธรรมดาเท่านั้น จะไม่กังวลเลยได้อย่างไร” โต้วเจาเพิ่งเข้ากับเจียงหลีจู่ได้เพียงสองประโยค พ่อบ้านใหญ่กับเหล่าสาวใช้อาวุโสในจวนก็แห่แหนกันเข้ามาแสดงความยินดีแล้ว

เจียงหลีจู่เห็นแล้วก็ขอตัวผละไปที่เรือนπίสุ่ย

เจียงเหยียนเพิ่งทราบข่าว ตอนที่กำลังดีใจอยู่ พอเห็นเจียงหลีจู่เข้ามา ก็รีบถามนางว่าทราบเรื่องพี่ชายได้เลื่อนขั้นแล้วหรือไม่ จากนั้นก็ปรึกษา “ท่านว่าข้ามอบของขวัญเล็กๆ น้อยๆ อะไรเพื่อแสดงความยินดีแก่ท่านพี่ดี

⁵⁵⁵ ฟ่อนหนึ่งจากบทกวี กุ้ยย่วน ประพันธ์โดยหวังซงหลิง กวีสมัยราชวงศ์ถัง

เจ้าคะ”

เจียงหลี่จู่ยิ้มตอบ “ญาติผู้พี่ขาดสิ่งใดบ้างเล่า มอบอะไรก็ได้ทั้งนั้น ขอเพียงมีความตั้งใจดีก็พอแล้ว”

เจียงเหยียนไคร่ครวญแล้วยิ้มกล่าว “เช่นนั้นข้าเย็บกระเป๋าขลุ่ยมวงคลให้ท่านพี่ได้เลื่อนขั้นก้าวหน้าดีหรือไม่ ข้าชำนาญเรื่องการเย็บปักที่สุดแล้ว”

เจียงหลี่จู่ก็คิดว่าดีเช่นกัน นางนั่งลงร่างแบบกับเจียงเหยียนบนเตียงเตา จากนั้นจึงสบโอกาสถามนาง “ระยะนี้เจ้าเป็นอะไรไป พี่สะใภ้กล่าวว่าเจ้าจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวนัก”

“อย่าพูดถึงเลยเจ้าคะ” กวาเจียงเหยียนจะพบคนที่สามารถเอ่ยความในใจด้วยได้ก็มีโช่เรื่องง่าย วาจาจึงหลังไหลออกมาราวกับเทเมล็ดถั่วจากกระบอกไม้ไผ่ “ท่านก็อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น ที่ข้ายืมเงินหนึ่งร้อยตำลึงจากใต้เท้าเดิน...” นางเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงสองสามวันนี้ให้เจียงหลี่จู่ฟัง

เจียงหลี่จู่ได้ยื่นแล้วก็ขบขันนัก “เจ้ากังวลด้วยเรื่องเล็กน้อยแค่นั้นหรือ ก็แค่เงินไม่กี่ตำลึงเท่านั้นเอง หรือจะให้ข้าช่วยใช้คืนให้ก่อนดีเล่า ต่อไปเจ้ามีเงินแล้วค่อยนำมาคืนข้าก็พอ”

เจียงเหยียนรู้ว่าสกุลเจียงถูกยึดทรัพย์สิน นึกได้ว่าเงินที่เจียงหลี่จู่มีอยู่มากกว่าครึ่งน่าจะเป็นเงินกันหีบยามที่นางออกเรือน แล้วนางจะหีบยืมมาใช้ได้อย่างไร

“ไม่ต้องหอรอกเจ้าคะ” เจียงเหยียนเอ่ยอย่างรู้สึกลึบ “ยืมเงินท่านไปคืนเงินเจีย แบบนั้นมิเท่ากับรื้อกำแพงตะวันออกมาซ่อมกำแพงตะวันตกหรือ ข้ายังจะดึงท่านเข้ามาพัวพันด้วยอีก” นางไม่อยากให้เจียงหลี่จู่ต้องรำคาญใจด้วยเรื่องของนาง จึงแยมยิ้มแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “พี่ชายได้เลื่อนขั้นแล้ว ต้องจัดงานเลี้ยงเชิญญาติพี่น้องและมิตรสหายมาแน่ ท่านว่างานเลี้ยงของพี่ชายจะจัดวันเดียวกับวันครบรอบอายุร้อยวันของลูกหยวนหรือไม่”

“คงไม่ใช่กระมัง” เจียงหลี่จู่คาดคะเน “สามารถจัดติดกันได้ เราจะได้แวะเวียนมาเที่ยวเล่นกันสักสองวัน”

เจียงเหยียนผงกัศิระ

ซึ่งไม่ตัดสินใจจัดงานเลี้ยงมงคลทั้งสองในวันเดียวกัน “ได้ฉลองเลื่อน

ตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการใหญ่แห่งกององครักษ์จีนอยู่ และฉลองวันครบรอบอายุหนึ่งร้อยวันของลูกหยวนไปพร้อมกัน ยิ่งชงดอกเดียวได้นกสองตัว จะได้เลี้ยงมิให้ผู้อื่นคิดว่าพวกเราอดโง่ ทำตัวฟุ้งเพื่อจนเกินควร”

โต้วเจาถาม “แล้วทางฝั่งอ่องเหลียวเล่าเจ้าคะ”

“รถม้าถึงภูเขาย่อมมีหนทาง อ่องเหลียวไม่หวนกลับมาหนึ่งวัน พวกเราจะใช้ชีวิตกันอย่างสงบสุขไม่ได้เชียวหรือ” เขาปลอบโต้วเจา “เจ้าวางใจเถิด ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ทำให้เจ้ากับลูกต้องพลอยลำบากไปด้วยแน่”

เพราะนางรู้ว่าต่อให้ซึ่งไม่ต้องแบกความทุกข์ยากเพียงใด เขาก็ต้องปกป้องนางกับลูกเอาไว้ นางถึงได้ยิ่งเจ็บปวดอย่างไรเล่า!

โต้วเจาลูบไล้ไรผมของซึ่งไม่อย่างแผ่วเบา

ซึ่งไม่กลับเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยและเอ่ยกระซิบข้างหูนางเบาๆ “เจ้าคิดถึงข้าใช่หรือไม่”

ใบหน้าของโต้วเจาร้อนผ่าวในทันใด นางหยิกซึ่งไม่ด้วยความขัดเค็ม

ซึ่งไม่หัวเราะชอบใจ ขณะที่คิดว่าจะเย้าโต้วเจาอีกคำสองคำ แม่นมก็อุ้มลูกหยวนเข้ามาเสียดก่อน

เมื่อเห็นสามีภรรยานั่งเคียงไหล่จับมือกันอยู่บนเตียงเตา ใบหน้าของนางก็แดงช้ำน รีบหลบตาก็มหันอธิบายอย่างรีบร้อน “ตึกแล้ว ข้ากลัวว่าคุณชายจะร้องไห้งอแงเจ้าคะ...”

ตกตึกลูกหยวนร่ำร้องจะหาโต้วเจา โต้วเจารีบเข้าไปอุ้มบุตรชายเอาไว้

ซึ่งไม่ลูบศีรษะของลูกหยวน เขายิ้มบางก่อนกล่าว “เจ้ามาถูกเวลาเสียจริง”

ลูกหยวนหัวเราะอย่างเซื่องซื่อให้บิดา

ซึ่งไม่กลั้นหัวเราะไม่ไหว ปากก็เอ่ยออกมา “เจ้าเด็กโง่”

เรื่องหนี้สินของเจียงเหยียนยังไม่ทันได้ข้อสรุป ผู้ที่มาทาบทามนางกลับ

เหยียบบรรณิประตุงวงอิงกั่วงแทบทรุด ทำให้นางเกิดความกังวลใจมากขึ้น
อีกเรื่องหนึ่ง

ช่วงอิซุนทรากก็แค้นเสียดหยัน “ม้ดีไม่สวมอานสองชุด สตรีดีไม่
แต่งงานเป็นครั้งที่สอง พวกเขาก็ช่างกล้าป่าวร้องหาคุณให้เจียงเหยียน ไม่กลัว
ผู้คนจะขุดคุ้ยเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังเลยหรือไร”

ซ่งฮั่นได้แต่หนึ่งน

เหมียวอันซู่เกลี้ยกล่อมเขา “พี่ใหญ่ได้เลื่อนขั้น ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลหรือ
ไมตรี พวกเราก็ควรไปแสดงความยินดีกับเขาและพี่สะใภ้ใหญ่นะเจ้าคะ ความ
กตัญญูเป็นสิ่งสำคัญก็จริง แต่ต่อไปท่านก็ต้องพึ่งพาอาศัยพี่ใหญ่ บางเรื่อง
ก็อย่าได้ตั้งต้นนักเลยเจ้าคะ”

ในความคิดของนาง ไม่ยื่นมือทำร้ายคนยืมรับ ขอเพียงซ่งฮั่นยอมก้ม
ศีรษะประจบประแจงซ่งโม ไม่แน่ว่าซ่งโมก็อาจจะใจอ่อนและไม่ตามคิดบัญญัติ
ซ่งฮั่นอีก ต่อให้ซ่งฮั่นถูกอุ้มกลับมาจากนอกจวน ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีสายเลือด
ของสกุลซ่ง สกุลซ่งมีทายาทอยู่ไม่มาก ซ่งโมเชื่อว่าจะต้องเห็นซ่งฮั่นเป็นศัตรู
คู่แข่งเสมอไป!

ซ่งฮั่นได้ยินแล้วก็โมโหจนตัวสั่นเต็ม ขบครามแน่นขณะกล่าว “เจ้า
ปรามาสว่าข้าเทียบชั้นซ่งโมไม่ได้ ต่อไปต้องพึ่งพาเขาอย่างนั้นหรือ”

เหมียวอันซู่หรือจะกล้าต่อว่าซ่งฮั่น?

นางรีบกล่าว “ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น ข้าจะสื่อว่าบุรุษต้องผ่อนสั้น
ผ่อนยาวได้ พวกเรายอมจำนนต่อพี่ใหญ่ชั่วคราว เลี่ยงสถานการณ์ที่ไม่เป็น
ผลดี เมื่อท่านสร้างฐานะได้แล้ว จะตั้งตนเป็นอริกับพี่ใหญ่ก็ยังไม่สายนะ
เจ้าคะ”

ซ่งฮั่นตัววัดสายตามองนางอย่างเย็นชา ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อผละจาก
ไป

จิ้งขบริมฝีปาก “พี่เฝ้ารอง จะทำอะไรดีเจ้าคะ”

“จะอย่างไรหรือ ไม่ต้องไปสนใจนะสิ!” เหมียวอันซู่กล่าวด้วยสีหน้าเยือกเย็น “เขาไม่ไป พวกเราก็ไปกันเอง! ก็แค่เออออตอบรับเขาไม่กี่คำก็เท่านั้น ไซ้ว่าคาดหวังให้เขาประสบความสำเร็จจริงๆ เสียเมื่อไร ต่อให้เขาตั้งตัวสำเร็จ มีชื่อจ้อคอยกตตันอยู่เบื้องหน้า เกรงว่าก็คงเป็นเรื่องในอีกยี่สิบถึงสามสิบปีให้หลังแล้ว

“พวกเราเป็นสามภรรยา ทั้งยังเป็นคู่แข่งงานข่าวใหม่ปลามัน แต่เขาก็ยังปฏิบัติกับข้าเช่นนี้ รอจนข้าแก่ชราในอีกยี่สิบถึงสามสิบปีข้างหน้า คิดจะหวังให้เขามอบเครื่องยศมงกุฎงูงูให้ข้าได้หรือไร ใครจะรู้ว่าผู้ที่หลับนอนอยู่ข้างกายเขาในเวลานั้นจะเป็นผู้ใด จะให้ข้าต้องเป็นฝ่ายแบกความเจ็บช้ำยามที่เขาทุกข์ใจหรือ ข้าไม่โง่เขลาขนาดนั้น!”

จี้ยังจะกล่าวพูดอะไรได้อีก ทำได้เพียงแคร์รับคำและตามเหมียวอันซู่ไปที่เรือนเล็กจ้อเท่านั้น

ไต้เวจก้ากำลังสนทนากับฮูหยินหกของสกุลไต้เวจที่مامอบของขวัญแสดงความยินดีให้ซึ่งไม่

“...ไม่รู้ว่าเด็กคนนี้จะได้แต่งงานกับสกุลเช่นไร มีผู้คนมากมายมาทาบหานางก็ไม่ถูกตาต้องใจพวกเขาเลยสักคนเดียว ข้ากลัวว่าเรื่องในอดีตจะเป็นปมในใจนาง นางจึงไม่อยากจะใช้ชีวิตร่วมกับบุรุษแล้วเจ้าคะ หากเป็นเช่นนั้นจริง จะดีได้อย่างไรกัน นางทั้งว่าง่ายทั้งเชื่อฟัง ต่อให้นางจะอยู่ที่จวนไปตลอดชีวิต ข้าก็มีได้รังเกียจจริงอนอะไรเจ้าคะ หว่าก็กลัวแต่ชื่อจ้อจะก้าวข้ามปมในใจนี้ไปมิได้ ต้องเห็นนางอยู่เพียงลำพังและใช้ชีวิตโดยไม่มีจุดหมาย ความเคียดแค้นชิงชังที่มีต่อช่งฮั่นกับกั้วกงเหยกก็จะยิ่งฝังลึกขึ้น ถึงวันใดที่เขาควบคุมตนเองมิได้ อาจจะทำเรื่องขึ้นมาก็เป็นไปได้ทั้งนั้น”

ฮูหยินหกเองก็คิดว่า การคาดการณ์ของไต้เวจนั้นมีเหตุผล จึงเสนอความคิด “ถ้าเช่นนั้นยังไม่ต้องรีบหาสามีให้นาง พานางไปนอกเรือนให้มาก รู้จักผู้คนให้เยอะเข้าไว้ หูตาจะได้กว้างขวางขึ้น ความคิดความอ่านก็จะเปลี่ยน

แปลงไป เรื่องงานมงคลนี้... ไม่แน่ว่านำมาประเดี๋ยวลองก็เกิดเอง หากชื่อจิว
ถามถึง เจ้าก็บอกว่าคนเหล่านั้นล้วนไม่เหมาะสม... มนุษย์ไม่สมบูรณ์แบบ หาก
เจ้าเลือกผิดก็ยากจะเลี่ยงความผิดพลาดได้”

โต้วเจายกนิ้วโป้งชื่นชม “ซิงแก่ผิดกว่าจริงๆ ด้วยเจ้าคะ”

ซูหยินหกจิ้มหน้าผากนาง “ยังจะกล้ามาล้อเลียนข้าอีก!”

โต้วเจาหัวเราะร่วนพลาญหลบเลี่ยง

สีหน้าของซูหยินหกเปลี่ยนไป รอยยิ้มก็อันตรธานหายไปจากใบหน้า
นางเหลือบมองกานลู่ที่คอยรับใช้อยู่ข้างๆ

โต้วเจาสั่งให้สาวใช้และบ่าวไพร่ในห้องออกไป ก่อนจะกระซิบถาม “ท่าน
ป้าสะไภ้หก เกิดเรื่องใดขึ้นหรือเจ้าคะ”

ซูหยินหกกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “ท่านพ่อเจ้าได้แวะมาหารือกับเจ้าหรือ
ไม่ ครั้งนี้เขาเอ่ยกับท่านลุงห้าของเจ้าอย่างเป็นทางการแล้วว่าจะรับพี่สิบสอง
เจ้าเป็นบุตรบุญธรรม!”

โต้วเจาอึ้งงันไป ทว่าเมื่อใคร่ครวญก็คิดว่า หากท่านพ่อตัดสินใจแล้ว
นางที่เป็นบุตรสาวก็ไม่ควรคัดค้าน อีกอย่าง... โต้วเตอซางมีจิตใจกว้างขวาง
ซื่อสัตย์ ทั้งยังมีอารมณ์ขัน ถูกคอกับท่านพ่อยิ่ง การที่มีเขาอยู่ข้างกายท่านพ่อ
อีกครั้งชีวิตที่เหลือก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี

นางเอ่ยถาม “ท่านป้าสะไภ้หกไม่เห็นด้วยหรือเจ้าคะ”

ซูหยินหกเผยความลึกลับออกมาทางสีหน้า

โต้วเจากุมมือของซูหยินเอาไว้ ก่อนจะกล่าวอย่างจริงจัง “พี่สิบสองก็โต
ปานนี้แล้วนะเจ้าคะ ท่านพ่อกับท่านลุงหกใกล้ซัดสนิสนมกันมาโดยตลอด ถึง
จะกล่าวว่าจะรับเป็นบุตรบุญธรรม แต่ท่านพ่อจะซัดขวางมิให้ท่านลุงหกกับพี่
สิบสองไปมาหาสู่กันหรือเจ้าคะ ข้ากับโต้วหมิงล้วนออกเรือนไปหมดแล้ว เรื่อง
ในเรือนย่อมขึ้นอยู่กับการเห็นของท่านพ่อ ท่านกังวลเรื่องใดหรือเจ้าคะ”

สี่ร้อยสี่สิบแปด

อาราม

สูญหินหกทำท่าจะเอ่ยแต่ก็หยุดไป

ไต้เวจกล่าว “ท่านกลัวว่าคนสกุลไต้วตะวันตกจะล้อกันหรือเจ้าคะ”

สูญหินหกเป็นสตรีที่ครองคุณธรรมจรรยาอันดีงามมาทั้งชีวิต เมื่อใกล้เข้าสู่วัยชรา กลับต้องถูกผู้อื่นปรามาสวาละโมโหโลกมากและไร้หัวใจ ด้วยเรื่องยกบุตรชายให้เป็นบุตรบุญธรรมผู้อื่น เกรงว่าในใจของนางก็คงประหนึ่งถูกมีดทิ่มแทงก็มีปาน

ใครจะคิดว่าสูญหินหกกลับส่ายหน้า และเอ่ยเสียงเบา “ต่อให้พี่สิบสองเจ้าจะกลายเป็นทายาทของสกุลไต้วตะวันตก เขาจะไม่ใช้บุตรหลานของสกุลไต้วแล้วหรือไรกันเล่า ผู้หลักผู้ใหญ่มองการณ์ไกลและลึกซึ้งกว่า ข้ายอมเต็มใจอยู่แล้ว เพียงแต่ข้าคิดว่าท่านพ่อเจ้ายังอายุน้อย ไม่แน่ว่าวันข้างหน้าอาจจะมีทายาทสายตรงเป็นของตนเองได้ ทางที่ดีที่สุดก็น่าจะเป็นการหาอนุภรรยาหรือรับสาวใช้ห้องข้างลັกคน...” พูดถึงตรงนี้แล้วจู่ๆ ก็ชะงักไป

ไต้เวจกลับเข้าใจความนัยของสูญหินหกดี

หลังจากที่ไต้เวจหวังวิวาห์มีปากเสียงกับท่านพ่อ ท่านพ่อก็ผิดหวังนัก และแทบจะไม่ได้ติดต่อไปมาหู่กับไต้เวจอีก เวลานี้ผู้ที่สามารถออกหน้าพูดคุย

กับท่านพ่อได้ก็มีเพียงนางเท่านั้น

การรับไหว้ต่อซางเป็นบุตรบุญธรรม หากท่านพ่อไม่ทิ้งพินัยกรรมเอาไว้หลังจากเสียชีวิตลง ว่ากันตามกฎหมาย ไหว้ต่อซางสามารถสืบทอดมรดกครึ่งหนึ่งของสกุลไต้หวันตกได้ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งที่เหลือก็แบ่งให้ตัวเจากับไต้หวัน สกุลไต้หวันออกย้อมคาดหวังในเรื่องนี้ด้วยความยินดีอยู่แล้ว

ทว่าท่านป้าสะใภ้หกกับท่านลุงหกก็ยังหวังว่าท่านพ่อจะมีทายาทสายตรงเอง

แต่มารดาผู้ให้กำเนิดนางผูกคอตายเพราะบิตาร์บอนุกรรยาเข้ามา ถึงท่านป้าสะใภ้หกอยากให้นางช่วยไปเกลี้ยกล่อมบิดา นางก็ไม่ว่าจะปริปากเช่นไรอยู่ดี

ไต้หวันซาบซึ้งในความปรารถนาดีของป้าสะใภ้หก นางคิดถึงมารดาที่จากไปนานแสนนาน คิดถึงบิดาที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพัง หากสามารถปล่อยวางเรื่องราวในอดีตทั้งหมด และเริ่มต้นใหม่อีกครั้งได้ก็คงเป็นเรื่องที่ดีไม่น้อย

ไต้หวันยิ้มกล่าวว่า “ข้าจะลองถามท่านพ่อนะเจ้าคะ”

ซูหยินหกพรุลมหายใจออกมา ตบหลังมือของนางเบาๆ แล้วกล่าว “เจ้าปล่อยวางเรื่องราวในอดีตลงได้ ข้าก็สบายใจแล้ว”

แม้รู้ว่าเรื่องราวควรจะดำเนินไปเช่นนี้ ทว่าจิตใจของไต้หวันก็ยังหดหู่อยู่เล็กน้อย เมื่อนางได้พบเหมียวอันซู่ ยามที่สนทนาจึงพานให้จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไปด้วย

เหมียวอันซู่รู้สึกแปลกใจอยู่ในที่ ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องใดขึ้น ลองหยั่งเชิงไต้หวันดูหลายคราก็ไม่เป็นผล นางอยากจะทำเสียงเคียงถาม แต่พี่สะใภ้ใหญ่เหวินซื่อ พี่สะใภ้หกก้าวซื่อ และพี่สะใภ้ลิปไซชื่อของไต้หวันก็แฉะมาแสดงความยินดีเสียก่อน

ทั้งสามคนเห็นว่าซูหยินหกอยู่ที่นี้จึงพากันเข้ามาคารวะทักทาย จากนั้นก็เรียกร้องให้ไต้หวันเลี้ยงน้ำแก้วนกพวกนาง

“ได้สิเจ้าคะ” โต้เวเจ้ายอมรับ จากนั้นอันชื้อ ฮูหยินชื้อจื่อเหยียนอันโหว กับเฟิงชื้อ สะใหล่สามแห่งจวนจึงก้าววงก็เดินทางมาถึง

ไซ่ชื้อมีอุปนิสัยเป็นกันเองกับทุกคน แม้จะเพิ่งพบหน้าเป็นครั้งแรก แต่ก็ทักทายประหนึ่งเจอสหายเก่า แล้วนับประสาอะไรกับอันชื้อและเฟิงชื้อที่รู้จักกันมาก่อนแล้ว ยามที่พบหน้า นางก็กล่าวหยอกล้อทั้งสอง “ไม่คิดเลยว่าพวกท่านทั้งสองจะมาด้วยกัน”

อันชื้อยิ้ม ทว่ามีได้กล่าวคำใด

เฟิงชื้อกลับเอ่ย “พวกเราบังเอิญพบกันระหว่างทาง”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง สาวไซ่ก็เข้ามารายงานว่าสะใหล่ทั้งสามของสกุลลู่มารวมกันแล้ว

ทั้งหมดเข้าไปต้อนรับผู้มาเยือน

ภายในห้องเต็มไปด้วยความครึกครื้นรื่นเริง เสียงหัวเราะดังขึ้นไม่ขาดสาย

เหมียวอันชู่จึงได้แต่เก็บงำความสงสัยเอาไว้ในใจ

ตกคำโต้เวเจานอนพลิกตัวไปมาด้วยความกระสับกระส่าย

ซึ่งไม่รวบตัวนางเอาไว้ในอ้อมแขน ก่อนจะกดจุมพิตเบาๆ บนหน้าผาก “มีเวลาว่างวันใดข้าจะไปจุดธูปเซ่นไหว้ท่านแม่ยายกับเจ้าเอง ขอให้นางที่มีได้อยู่บนโลกมนุษย์แล้ว อย่าได้อาลัยเรื่องราวของคนเป็น และไปเกิดใหม่ในภพภูมิที่ดีอย่างสบายใจ ให้ได้มีชีวิตที่ร่ำรวยเฟื่องฟูและมีความสุขสันต์ทั้งชาติ”

ความอบอุ่นจากอ้อมกอดของเขาทำให้ความโศกเศร้าในใจของโต้เวเจาเบาบางลงไปอย่างประหลาด

นางหลุดยิ้ม “ไม่แน่ว่าท่านแม่อาจจะไปเกิดใหม่ตั้งนานแล้วก็ได้”

“ไซ่” ซึ่งไม่สบโอกาสเกลี้ยกล่อม “ดังนั้นพวกเราที่ยังต้องดิ้นรนอยู่บนโลกนี้ต่อไป ก็อย่าทำให้ตนเองลำบากใจเลย”

โต้เวเจานิ่งเงียบไป

จู่ๆ ซ่งโม่ก็ขบแหม้เถินอกของนางโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ทำเอาได้ัวเจตกาใจ จนสะดุ้งโหยง

เพราะมีเพียงเสื้อตัวในบางๆ กั้นอยู่ นางจึงรู้สึกเจ็บปลาบที่เถินอก

“ท่านเสียดสีหรือไร” โต้ัวเจาผลักเขาอย่างขุ่นขี้ง

“พวกเราหาอะไรทำกันสักหน่อย ประเดี๋ยวจ้าก็รู้สึกดีขึ้นเอง” ซ่งโม่ไม่สะดุ้งสะเทือน ยังยกคิ้วหลิวตาให้นางอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนสอดมือเข้าไปในสาบเสื้อของนางอย่างรวดเร็ว

โต้้วเจาหลุดหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ ก่อนจะร้องบอกเขา “มีอท่านเย็นนั้ก เอาออกไปเร็วๆ เจ้าคะ”

“จริงหรือ” ซ่งโม่ขบแหม้ตึงหูของนาง “ดีเหลือเกิน ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ช่วยอุ้มนให้ข้าทีสิ...”

เสียงครางที่ทำให้ผู้คนใบหน้าแดงเถือกดั่งออกมาจากภายในห้อง...

ตอนที่โต้้วเจาตื่นขึ้นในเช้าวันรุ่งขึ้น ซ่งโม่ก็ออกไปราชการแล้ว นางยี้ดร่างกายที่ยังเคล็ดและซาออยู่เล็กน้อย ทว่าจิตใจกลับโปร่งใสขึ้นมาก

นางกำซั้บกับตัวนางอ้วว่าวันพรุ่งนี้จะไปจุดธูปไหว้พระที่วัดต้าเซียงกั้ว

นี่เป็นการจุดธูปเช่นไหว้มารดาเป็นครั้งแรกหลังจากโต้้วเจาแต่งเข้าจวนอิงกั้ววง

ตัวนางอู้ตระกูลมธุระที่เกี่ยวข้องอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว

ซ่งโม่บอกให้นางค่อยไปในอีกสองวันให้หลัง “ยุ่งอีกแค่สองวัน ซักก็จะมี้เวลาว่างแล้ว”

จู่ๆ เซ้าเหวินจี้ก็ต้องโทษอาญาติดคุกหลวง งานราชการที่ค้างคามิทันได้ฝากฝังให้ผู้ใดด้วยซ้ำ ซ่งโม่ทำได้เพียงเชิญคนของกรมกลาโหมกับกรมขุนนางมาเป็นพยาน ตรวจสอบทรัพย์สินในกององครักษ์จิ้นอู๋ ทั้งยังต้องป้องกันไม่ให้ ‘คลังทรัพย์สินเล็กๆ’ ของกององครักษ์จิ้นอู๋ถูกเปิดเผย จึงรู่่นวายจนตัวเป็นเกลียวกั้วได้

“ข้าเพียงแค่นี้ไปจุดธูปไหว้พระ มิได้ไปเที่ยวสักหน่อยเจ้าคะ” โต้เจ้ายิ้ม
กล่าว “นานๆ ครั้งท่านจะได้หยุดพักผ่อนสักครา ข้าอยากเก็บวันหยุดของท่าน
ไว้เพื่อไปเที่ยวพักผ่อนกับท่านแทน”

ซึ่งไม่ฟังแล้วรู้สึกหวนคำนึงไปทั้งใจ

เขากำชับให้เจียงเหยียนดูแลโต้เจ้าให้ดี และสั่งให้เสี่ยวเหลียนตาม
โต้เจ้าไปที่วัดต้าเซียงกั้วด้วย

เจียงเหยียนพึมพำซาบซึ้งด้วยความประหม่า ประเดี๋ยวก็ถาม “พี่สะใภ้
ท่านนำพัดไปหรือไม่” ประเดี๋ยวก็ถาม “พี่สะใภ้จะนำบ๊วยหมักไปกินระหว่าง
ทางหรือไม่เจ้าคะ” ผ่านไปอีกครู่หนึ่งก็ถาม “พี่สะใภ้ พวกเราจะนั่งรถม้าหรือ
นั่งเกี้ยวไปดีเล่า” รวากับเป็นสาวใช้อาวุโสอย่างไรอย่างนั้น

โต้เจ้ารู้สึกขบขันอย่างยิ่ง จึงจุดให้นางนั่งลงข้างๆ “เรื่องพวกนี้มีบรรดา
บ่าวคอยตระเตรียมไว้แล้ว ถึงเวลานั้นเจ้าตามข้าไปอย่างผ่อนคลาก็พอ นี่คือ
สิ่งที่พี่ชายเจ้าต้องการจะสื่อ”

เจียงเหยียนยิ้มชัดเขิน

...

ทั้งสองไปจุดธูปไหว้พระที่วัดต้าเซียงกั้ว

เจ้าอวาสวัดต้าเซียงกั้วออกมาต้อนรับพวกนางด้วยตนเอง

โต้เจ้าคุกเข่าลงเบื้องหน้าพระโพธิสัตว์กวนอิม น้ำตาร่วงเฝะลงมาโดย
ไม่ทราบสาเหตุ

เจ้าอวาสวัดต้าเซียงกั้วพบเจอสตรีที่ต้องชอกช้ำระกำทรวงเพราะบุญ
มามาก จึงแสวงทำเป็นมองไม่เห็น

โต้เจ้าซบหน้าตา นางยืนอยู่ในอารามใหญ่ครู่หนึ่ง รอจนกระทั่งอาราม
สงบลงแล้วจึงออกมาจากอาราม

เจ้าอวาสเสด็จโต้เจ้าให้ร่วมอยู่กินอาหารเจที่วัด โต้เจ้าได้แต่ปฏิเสธ
อย่างอ้อมค้อมเพราะตัดสินใจจะไปที่ตรอกวัดจิ้งจันในช่วงบ่าย

ตอนที่ก้าวลงบันได นางก็พบกับจีหย่งโดยบังเอิญ

จี๋หย่งสวมชุดเต้าผาวสีเทา ประดับศิระด้วยปิ่นไม้ไผ่ กำลังสนทนาอยู่กับภิกษุที่มีรูปลักษณะสง่างามรูปหนึ่งด้วยบุคลิกประหนึ่งเทพสวรรค์ชั้นเซียน

ไต้วเจาประหลาดใจอย่างยิ่ง คนที่เดินอยู่ข้างจี๋หย่งก็คือภิกษุเต๋อฝู นั่นเอง พวกเขาสองคนคบค้าสมาคมกันได้อย่างไร

ไต้วเจาพิมพ์่าอยู่ในใจ

จู่ๆ จี๋หย่งก็เงยหน้าขึ้นมองมาทางนาง รวากับสัมผัสได้ถึงบางสิ่งบางอย่าง

เมื่อเห็นว่าเป็นไต้วเจา สายตาของเขาก็แผยรอยยิ้มอบอุ่นอ่อนโยนออกมา เขาระชะبيبกับภิกษุเต๋อฝูสองสามคำ ภิกษุเต๋อฝูก็เงยหน้าขึ้นมา ก่อนมองไต้วเจาแวบหนึ่งด้วยสายตาแฝงการพิจารณา จากนั้นจึงเดินเข้ามาพร้อมกับจี๋หย่ง

ไต้วเจาทักทายจี๋หย่ง จากนั้นก็แนะนำเจียงเหยียนนัให้อีกฝ่ายรู้จัก

ใบหน้าของเจียงเหยียนแดงก่ำ นางก้มหน้าแล้วรีบคารวะทักทายจี๋หย่งทันที

จี๋หย่งชำเลืองมองนางแวบหนึ่ง ก่อนกล่าวกับไต้วเจา “นี่คือน้องสาวที่ถูกสลับทัวไปตั้งแต่อยู่ในห่อผ้าของช่งเยียนถั่งหรือ”

ไต้วเจากระแอมออกมา

จี๋หย่งหลุดซัน “เจ้าก็อย่าได้ปิดหูเพื่อขโมยระฆังเลย คนเขาลือกันไปทั้งเมืองหลวงแล้ว...” เขายังคงทำตามอำเภอใจโดยปราศจากความยำเกรงใดๆ เช่นเคย

ไต้วเจากล่าวตัดบทเขาทันที “ปิดหูขโมยระฆังแล้วอย่างไรกันเจ้าจะอย่างน้อยผู้อื่นก็ทราบที่เราไม่ต้องการให้กล่าวถึงเรื่องนี้”

จี๋หย่งไม่ได้พบไต้วเจามาเนาน จึงไม่ยอมมีปากเสียงกับนาง เขารับคำสั่งๆ ถือว่าเป็นการยุติหัวข้อสนทนา

ภิกษุเต๋อฝูที่ทักทายเจ้าอาวาสแล้วเผยความประหลาดใจออกมาแวบ

หนึ่ง ก่อนจะพนมมือขึ้นเพื่อทักทายโด้วเจา

โด้วเจากับเจียงเหยียนย่อเข่าลงเป็นการทักทายอีกฝ่าย

จี้หย่งเอ่ยถามโด้วเจา “เยียนถั่งปล่อยให้เจ้ามาวัดต้าเซียงกั๋วคนเดียวได้อย่างไร ลูกชายของเจ้าเล่า ได้ยินว่าตั้งชื่อเล่นให้เขาว่าลูกหยวน ยามที่เขาอายุครบเดือนเต็ม ข้าได้รับราชโองการให้ไปที่ผู้เจี้ยน จึงให้หัวหน้าให้ท่านอานำกุญแจอายุยื่นไปมอบให้ลูกหยวนแทน ข้าเชิญภิกษุสมณะสูงจากเขาผู้ถ้วมาปลุกเสกให้ เจ้านำไปแขวนไว้ข้างเตียงของเขาก็คงแล้วกัน ใช้ปิดเปาเภทภัยได้”

โด้วเจาเหวี่ยงแหกพลัก

ต่อหน้าเจ้าอาวาสกับภิกษุต่อผู้วัดต้าเซียงกั๋ว เขากลับโพล่งว่ากุญแจอายุยื่นที่ปลุกเสกโดยภิกษุสมณะสูงจากเขาผู้ถ้วสามารถขับไล่ภูตผีร้ายได้ แบบนี้ก็ไม่ต่างอันใดจากการยกยอว่าแดงของยายหลี่หวนกว่าแดงของยายหวัง...

นางเหลือบมองไปทางเจ้าอาวาสกับภิกษุต่อผู้ กลับเห็นว่าทั้งสองยังคงมีสีหน้าสงบนิ่งราวกับไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น

นี่มันสถานการณ์ใดกัน!

ในสมองของโด้วเจายุ่งเหยิงไปหมด ทำได้เพียงเอ่ยถามเขา “ท่านไปทำอะไรที่ผู้เจี้ยนหรือเจ้าคะ ราบรื่นดีหรือไม่”

จี้หย่งตอบ “ข้าไปราชการนะสิ เจ้าไม่รู้หรือไร หลังจากที่ตั้งกั๋วกวงตายที่ผู้เจี้ยนก็ไกลהל่วนวายนัก พวกโจรสลัดแคะขึ้นฝั่งมาปล้นฆ่าอยู่เนืองๆ เรียกว่าชาวบ้านแทบใช้ชีวิตกันไม่ได้ก็คงไม่เกินจริงนัก ฝ่าบาทเลยมีรับสั่งให้ข้าไปดูสถานการณ์ของพวกโจรสลัดแคะที่นั่น”

‘คดีของตั้งกั๋วกวงยังมีทันได้รู้หรือปิ่นเลยนะ ท่านไม่รู้หรือไร!’

‘ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริงก็ใช่ที่ท่านจะเที่ยววิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวราชสำนักต่อหน้าธารกำนัลได้เสียเมื่อไร!’

โด้วเจาเหลือบมองไปทางเจ้าอาวาสกับภิกษุต่อผู้อีกครั้ง

เจ้าอาวาสยังไม่เท่าไร แต่ภิกษุต่อผู้กลับกล่าวด้วยรอยยิ้ม “สูหยินโด้ว มิต้องกังวล ข้าคิดว่าคำพูดของใต้เท้าจี้มีเหตุผลมากทีเดียว”

โต้วเจากระอักกระอ่วน

จีหย่งเห็นแล้วก็แค้นหัวเราะในลำคอ ก่อนเอ่ยกับนาง “เจ้ารีบกลับเถิด ระวังลูกหยวนจะงอแงหาเจ้า ข้ากับภิกษุเต๋อฝูนัดหมายจะถกพระคัมภีร์กันในวันนี้ คงอยู่รับรองเจ้าไม่ได้แล้ว ครึ่งหน้าหากเจ้ามาที่วัดต้าเซียงกั๋วอีกก็แจ้งข้าสักคำ ข้าจะเลี้ยงผัดเป็รี่ยวหวานของขึ้นชื่อวัดต้าเซียงกั๋วเอง”

‘ถกพระคัมภีร์? ไม่ไปที่วัดหลงชาน แต่เป็นที่วัดต้าเซียงกั๋วหรือ’

โต้วเจาอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็คิดว่าพูดอะไรก็ดูจะไม่เหมาะสม ทั้งนั้น นางผงกศีรษะให้จีหย่ง ก่อนขึ้นรถม้าไปกับเจียงเหยียน

เจียงเหยียนพรุลมหายใจออกมา แล้วรีบกล่าว “พี่สะใภ้! ได้เท่าที่ท่านนี้เป็นคนอย่างไรกันหรือเจ้าคะ เขาดูไม่เหมือนคนที่ควรผูกไมตรีด้วยเลย...” ระหว่างที่พูดก็ลูบอกด้วยความขยาดเกรง

โต้วเจาอธิบายความสัมพันธ์ของนางกับจีหย่งให้เจียงเหยียนฟัง

เจียงเหยียนกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “พี่สะใภ้! ท่านก็คบค้ากับเขาให้น้อยลงสักนิดเถิด”

โต้วเจาหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก

ไม่รู้เพราะเหตุผลใดพวกเขาสองพี่น้องถึงได้ไม่ชอบจีหย่งถึงเพียงนี้
หนอ

เมื่อกลับมาถึงเรือน โต้วเจาก็สั่งให้กานลูไปหาภุมญาอายุยืนที่จีหย่งมอบให้ลูกหยวน

งานเลี้ยงฉลองอายุครบเดือนของลูกหยวนมีผู้ส่งของขวัญมามากมาย นัก นางเองก็จำไม่ได้ว่าจีหย่งมอบสิ่งใดให้ลูกหยวน

กานลูรู้ข้อคันถึงกันหีบ ทว่าก็ยังไม่พบภุมญาอายุยืนที่จีหย่งส่งมาให้

โต้วเจาถาม “มิได้รวมมากับของที่ท่านป้าสะใภ้ทาส่งมาให้หรือ”

“ข้าลองหาดูในบัญชีของขวัญอย่างละเอียดแล้วเจ้าคะ” กานลูกล่าวต่อ “ที่สูญหายทาส่งมาให้มีภุมญาอายุยืนหนึ่งคู่ กำไลหยกสลักทองคำหนึ่งวง อักษร

เงินหนึ่งชิ้น หากได้ทำสิ่งมาเพียงแค่กุญแจอายุยืน ก็ควรมีหนึ่งชิ้นเท่านั้นสิ
เจ้าคะ” นางกล่าวพลางเปิดหีบใส่กุญแจอายุยืนให้โด้วเจาดู

ไม่มีจริงๆ

ถ้าเช่นนั้นของไปอยู่ที่ไหนเสียเล่า

ของขวัญแสดงความยินดีล้วนแต่จงดลงบัญชีเอาไว้ ใ้ใช้ว่าใครจะมาหยิบ
ฉวยไปได้

โด้วเจากล่าว “เจ้าได้ดูใบรายการของขวัญแล้วหรือ ตกหล่นไปหรือไม่”

ใบรายการของขวัญมักเป็นสิ่งที่ผู้ส่งของขวัญบันทึกด้วยตนเอง น้อย
ครั้งนักที่จะตกหล่นไปได้ แต่ถึงกระนั้นก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้เช่นกัน

กานลู่รีบไปตรวจสอบใบรายการของขวัญ

รู้ถงเข้ามารายงานว่าเตรียมรถม้าเรียบร้อยแล้ว

โด้วเจอยากไปถึงตรอกวัดจิ้งอันในตอนที่ยังติดากลับมาจากวาระชากร
เมื่อเห็นว่าเวลาไม่คอยท่าแล้ว จึงทำได้เพียงต้องทิ้งเรื่องนี้ไว้ก่อน แล้วมุ่งไปที่
ตรอกวัดจิ้งอัน

สี่ร้อยสี่สิบเก้า

กายาก

ไต้หวันเพิ่งก้าวข้ามธรณีประทุ ไต้หวันซ็องก็กลับมาถึงเรือนในเวลาไล่เลี่ยกัน

ไต้หวันซ็องเห็นไต้หวันเจก็เปิดประเด็นอย่างตรงไปตรงมา “เจ้ามาด้วยเรื่องทายาทบุญธรรมกระมัง” จากนั้นก็ไม่รอให้ไต้หวันเจได้พูดอะไรก็กล่าวต่อ “ข้าใคร่ครวญมานาน เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องเกลี้ยกล่อมข้าแล้ว ครานั้นข้าก็ได้บอกหวังอึ้งเสียไว้แล้วว่า นอกจากสถานะ ข้าก็ให้อะไรนางไม่ได้อีก นางยังจะยืนกรานอยู่ในสกุลไต้หวันต่อเอง เวลาที่พวกเราเดินมาถึงขั้นนี้แล้ว นางมีส่วนผิดก็จริง แต่ข้าเองก็ผิดที่ตึงตันเกินไป แต่ถ้าเจ้าอยากให้ข้าปล่อยวางบาปกรรมที่ได้ก่อในอดีตทั้งหมดไป ข้าก็ลืมไม่ได้หยุด

“ระยะนี้ที่ข้าได้เห็นหน้าลูกหยวนก็พลอยนึกถึงพวกเจ้ายามเยาว์วัย เจ้าเหมือนหญ้าบนดินที่เติบโตจากสายลมด้วยตนเอง ส่วนลูกหมิงที่ถูกข้าทิ้งให้สกุลหวังก็ต้องใช้ชีวิตไปตามยถากรรม พวกเจ้าทั้งสองล้วนเป็นเด็กดี แต่เพราะเกิดมาเป็นบุตรสาวของข้า จึงกลับกลายเป็นว่ามีช่วงเวลาทุกซักระหม่อมมากกว่าความสุขสันต์ไปเสียได้ ข้าไม่เพียงแต่มิได้อบรมสั่งสอนพวกเจ้าให้ดี ทั้งยังไม่ตระเตรียมอนาคตที่ดีให้พวกเจ้าอีกด้วย พานลำบากไปถึงเรื่องการครองคู่ของ

พวกเจ้า ที่ต้องพบอุปสรรคนานาเพราะมีข้าเป็นเหตุ ทำให้ชีวิตอัศจรรย์ของใจมากมาย”

เขาพูดถึงตรงนี้ ขอบตาก็ปล้นเปียกชื้นขึ้นมา

“โดยเฉพาะเจ้า สกูลสามิโตดเด่น สามิก็อ่อนโยนเอาใจใส่ มีบุตรได้ถูกเวลา ทั้งยังใช้ชีวิตอย่างแข็งแรงและมีความสุขดี ข้าเห็นแล้วก็พลอยเปี่ยมสุขไปด้วย คิดว่าตนก็ไม่ถึงขั้นก่อเรื่องเลวร้ายไปเสียหมด

“ข้ากับหวังอิงเสี่ยวประหนึ่งถูกลิขิตให้ไม่อาจใช้ชีวิตร่วมกันได้ ก่อนหน้านี้ข้าก็คิดอยากจะหย่ากับนาง ทว่าเวลานี้... ในเมื่อนางไม่ยินยอม ถ้าเช่นนั้น ก็คงทำได้เพียงเท่านี้ มิเช่นนั้นหากนางเอะอะวุ่นวายขึ้นมาจนพานทำให้เจ้าเสียหน้าไปด้วย ข้าที่เป็นพ่อก็คงไม่มีหน้าไปพบเจ้าแล้ว

“ลูกหกของเจ้าเป็นคนสะเพร่าในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ทว่ากับเรื่องใหญ่ก็มักมีที่ชนะในแบบของตนเอง ป่าสะใภ้หกของเจ้ามีคุณธรรมดีงาม ทั้งประพฤติตนเหมาะสม ฉลาดมีไหวพริบ เต็มซางก็ใกล้ถึงวัยสวมกวางแล้ว ไม่ใช่เด็กเล็กที่ยังต้องการการอบรมสั่งสอนและเอาใจใส่จากแม่บุญธรรม สิ่งที่คุณบุญธรรมอย่างข้าช่วยเหลือเขาไม่ได้ แต่ท่านลูกหกกับท่านป้าหกของเจ้าก็ยังสนับสนุนเขาได้ หลังจากข้าจากไปแล้ว มีเขาที่เป็นบุตรบุญธรรมอยู่ เรื่องของหวังอิงเสี่ยวไม่มีทางพัวพันไปถึงเจ้าแน่

“ที่บรรพบุรุษต้องกัดฟันต่อสู้ มิใช่เพื่อให้ลูกหลานรุ่นหลังมีชีวิตที่ดีหรือ หรอกหรือ ข้ายอมแลกทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของสกุลไว้วัดตะวันตกกับความสุขในชีวิตของเจ้า เพียงเท่านี้ก็นับว่าคุ้มค่าแล้ว เจ้าเองก็ไม่ต้องพูดอะไรอีก ไม่ว่าเจ้าจะพูดอะไร ข้าก็จะไม่เปลี่ยนความคิด!” ท่าทางของเขาแน่นแฟ้นเป็นอย่างมาก

“...” โต้ว่าเขาพูดอะไรไม่ออก

“ที่ท่านพ่อรับพี่สิบสองเป็นทายาทบุญธรรม ก็เพื่อมิให้หวังอิงเสี่ยวกลายเป็นปัญหาของข้าอย่างนั้นหรือ”

นางอดเอ่ยขึ้นไม่ได้ “ท่านพ่อต้องมีอายุยืนยาวและจากไปหลังสุหยิน

เจ็ดแน่เจ้าคะ”

“เส้นทางสู่ธารน้ำพุเหลืองมิแบ่งแยกเด็กเล็กหรือคนชรา” ไต้วซื่ออิงยิ้ม
กล่าว “ผู้ใดจะรู้ว่าใครจะไปก่อนไปหลัง เตรียมการไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ ย่อมดีกว่า”

ไต้วซื่ออิงมีชีวิตที่ดีทั้งสองชาติภพ

ไต้วเจามองบิดาที่ยังผมดำขลับทั่วทั้งศีรษะ จู่ๆ ก็ปลันหัวนิ้วตกขึ้น
ในใจ

บรรยากาศภายในห้องแข็งค้างไปเล็กน้อย

คำพูดที่นางคิดว่าไม่มีทางพูดออกมาตลอดชีวิตก็พรุ้งพรูออกมา

“ครั้งนี้ท่านพ่อเดาผิดแล้วเจ้าคะ ที่เข้ามาที่นี่ใช่เพื่อจะมาเกลี้ยกล่อม
ท่านเรื่องรับพี่สิบสองเป็นบุตรบุญธรรม เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดาของ
มนุษย์ ท่านพ่อคิดว่าพี่สิบสองมีคุณสมบัติดีพร้อม อยากรับพี่สิบสองมาเป็น
ครอบครัว ข้าที่เป็นบุตรสาวท่านย่อมยินดีด้วย ไหนเลยจะต้องคัดค้านเจ้าคะ

“เข้ามาครั้งนี้ก็ด้วยเรื่องส่วนตัวของท่านพ่อต่างหาก สุหยินเจ็ดพันกอยู่
ที่สกุลเดิมมานานแล้ว ท่านพ่อเองก็ควรหาใครสักคนมาดูแลและเจ้าคะ เป็นดัง
ที่ท่านกล่าว ข้ากับไต้วหมิงล้วนออกเรือนกันหมดแล้ว ท่านพ่อก็อายุมากขึ้น
แต่กลับไร้ทายาทดูแล หากมีคนที่สามารถดูแลสามเฝ้าทุกซอกซี้ข้างกายท่านได้
ข้าที่เป็นบุตรสาวย่อมสบายใจด้วยเช่นกัน”

ไต้วซื่ออิงตะลึงงัน เขามองไต้วเจาด้วยท่าทางชะงักอึ้ง

ไต้วเจาผงกศีรษะเบาๆ

จู่ๆ ไต้วซื่ออิงก็หัวเราะออกมา “โศกฏของข้าเติบโตแล้ว” เขาทอดถอน
ใจ “ข้ายังคิดว่าเจ้าจะเกลียดชังข้าไปตลอดชีวิตเสียอีก”

ครานี้เป็นไต้วเจาที่ต้องประหลาดใจบ้าง “นี่ข้าแสดงออกชัดเจนเพียงนั้น
เชียว?”

ราวกับมองทะลุไปถึงจิตใจของนางก็มีปาน ไต้วซื่ออิงจึงกล่าว “หลังจาก
ที่ท่านแม่เจ้าจากไป สายตาที่เจ้ามองข้าก็เย็นชานัก อาจมีบางครั้งที่ตื่นตื่นดีใจ
บ้าง ทว่าก็เหมือนหน้าหนีเพราะไม่อยากให้ข้ารู้...”

ในชาติที่แล้วสายตาที่นางมองบิดาเย็นชากว่านี้เสียอีก

“ท่านพ่อเองก็รับรู้ถึงความชิงชังของข้าใช้หรือไม่” ไต้วเจารู้สึกสับสน
อย่างบอกไม่ถูก

นางยิ้มกล่าว “เวลานี้ข้าก็โตแล้วมิใช่หรือเจ้าคะ”

ไต้วเจ้อิงพยักพืดพลางยิ้ม “เติบโตขึ้นแล้วจริงๆ แต่ก็ยังไม่เข้าเรื่อง
มากไปเช่นกัน”

ไต้วเจ้อิ่งงัน

ไต้วเจ้อิงกล่าวต่อ “ตัวข้าในเวลานี้สบายดี ข้าไม่ยอมรับอนุหรือแม่แต่
สาวใช้ห้องข้าง ในเมื่อเจ้าเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็คงจะรู้ว่าอิสระในใต้หล้านี้หา
ได้ยากยิ่งเพียงใด เจ้าไม่ต้องช่วยบ่าสะไภ้หกเกลี้ยกล่อมให้ข้าเสาะหาสตรีมา
ช่วยดูแลอยู่ข้างกายแล้ว”

อย่างไรก็เป็นบิดากับบุตรสาว การถกกันถึงประเด็นนี้ชวนให้อึดอัดใจ
ยิ่งนัก

ไต้วเจากระดากใจจึงเอ่ย “ท่านรู้อยู่แล้วว่าท่านบ่าสะไภ้หก...”

“นอกจากนางแล้วยังจะมีผู้ใดได้อีก” ไต้วเจ้อิงระบายยิ้ม “ผู้อื่นตั้งหน้า
ตั้งตารอให้ข้าใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไป เมื่อถึงเวลานั้นจะได้เลือกบุตรชายของพวกเขา
เข้ามาเป็นทายาท”

ในใจของบิดาตระหนักชัดดีเช่นนี้แล้ว ไต้วเจาจึงไม่รู้ว่าควรจะทำอะไร
ออกมา

ไต้วเจ้อิงกล่าวต่อ “ยามเยาว์วัยข้าเชื่อฟังท่านปู่ของเจ้ามาก โตขึ้นมา
ก็เชื่อฟังลุงห้าของเจ้า มีเพียงแค่งานมงคลของเจ้าที่ข้าไม่ฟังผู้ใดทั้งนั้น เสาะ
หาบุตรชายที่ดีด้วยตนเอง ครั้งนี้ข้าก็จะไม่ฟังผู้ใดอีกเช่นกัน” พุดจบก็เปลี่ยน
บทสนทนาไปที่ลูกหยวน “เจ้าออกจากเรือนมาตั้งแต่เมื่อใดกัน ออกมานานถึง
เพียงนี้เขาจะไม่หิวเอาหรือ ข้าว่าก็เย็นมากแล้ว พรุ่งนี้เย็นถึงได้หยุดงาน วัน
นี้คงจะกลับมาไวลั๊กหน้อย เจ้าเองก็รีบกลับเถิด” เขาออกปากไล่ นางกลับอย่าง
ตรงไปตรงมาเลยทีเดียวน

โด้วเจาได้แต่บ่นอุบิบในใจ
หากช่งเยียนถึงไม่ได้รู้จักกับนางมาก่อน วิตจากคุณสมบัติการเป็นพ่อ
สื่อของบิดา เกรงว่านางคงถูกช่งเยียนถึงขย่ำกินจนไม่เหลือแม่แต่กระดูกไป
นานแล้ว!

‘ในเวลานี้ท่านพ่อก็กระทำการใดไม่น่าเชื่อถือจริงๆ นั่นละ’
นางควรจะทำอย่างไรดีหนอ

โด้วเจาเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ช่งโม่ฟัง

นางคิดว่าช่งโม่จะยำบิดาสักสองสามประโยค ไม่คิดเลยว่าช่งโม่จะกล่าว
อย่างซึ่งซึ่งจริงจัง “โซ่วกู ท่านพ่อพูดถูกแล้ว ทั้งชีวิตนี้เขาแทบไม่เคยออกความ
คิดเห็นใดๆ เองเลย ไม่ง่ายเลยที่บัดนี้จะมีความคิดเห็นของตนเองสักครา เจ้า
ก็ไม่ควรขัดขวางเขา ต่อให้เขาทำผิดพลาดไป นั่นก็เป็นการตัดสินใจของเขาเอง
ไม่ว่าจะผิดหวัง หดหู่ หรือชุนซิ่งก็ล้วนเป็นผลที่เขาต้องแบกรับเอาไว้ พวกเจ้า
มิควรคิดหรือรบกวนผลแทนเขา ควรให้เขาได้มีความคิดความเห็นเป็นของตนเอง
บ้าง”

โด้วเจาจมอยู่ในแว้งค์ครุ่นคิด

ช่งโม่ปล่อยให้นางใคร่ครวญเพียงลำพัง จากนั้นก็อุ้มลูกหยวนแล้วกล่าว
ด้วยรอยยิ้ม “วันพรุ่งนี้พ่อหยุดงาน พวกเราไปเยี่ยมท่านตาของเจ้ากันเถิด”
ลูกหยวนหัวเราะชอบใจ ไม่รู้ตัวเลยว่าตนน่ารักน่าชังมากเพียงใด

วันต่อมาโด้วเจาไปที่ตรอกเมมาเออร์ แจ้งการตัดสินใจของบิดาและการ

สนับสนุนของช่งโม่ให้ป้าสะเ้า้หกทราบ

จี้ชื่อตันตันัก “ไม่คิดเลยว่าเยียนถึงจะเป็นสามีที่ดี”

โด้วเจาเข้าจี้ชื่อ “คนเราตัดสินใจกันที่ภายนอกมิได้นะเจ้าคะ”

จี้ชื่อชะงักไป จากนั้นก็หัวเราะออกมายกใหญ่ “ถูกแล้ว ถูกต้องแล้ว
เป็นข้าที่ตัดสินใจคนจากภายนอกเอง”

บางครั้งวสิ่งซึ่งดงมเก็นไปก็เ็นปัญหาลเช่นเดยวกัน
หอนชื่อลั้งให้สวไล้ช้ยกน้ช้ลและชนมหวนช้ลมา ทั้งสองคนนั้งสนทนล
ถึงเร่องลุกๆ

ไ้ว้เจ็งชงกับไ้ว้เตอชงกลับมลจากล้นกค้กษลกันแล้ว พ้ชยน้องสว
ได้พบหน้ยอ้มต้องมีเร่องให้สนทนลกัน

จ้ชื่อรั้งให้ไ้ว้เจออยู่รวมไ้ะอหลม้อกลวงวันท้เรอณ ไ้ว้เจอพะวงถึง
แต่ลुकหวน จึงขอผ้ดม้อกลวงวันน้ไปก่อน จากน้ันก็ขอตัวกลับจวนไป

จ้ชื่อเอ่ยถลมเร่องการเรยลของไ้ว้เตอชง

ไ้ว้เตอชงประหลดใจเล็กน้อย เขลเป็นนบุทรชยคนรอง ทั้งย้งมีนลลย
เรอเยน้เยน แม้บิดลจะปลุกบ้ดกับวกลเขลสองพ้น้องอย่งเท่เทยม ทว้มลรดล
กลับช้มวงวดกับไ้ว้เจ็งชงมกกว้ ไม่ถลมถึงเร่องการเรยลของพ้ชย แต่ถลม
ถึงการเรยลของเขลเช่นน้... น้บว้เป็นคร้งแรก

เขลตอบกลับอย่งอ่นน้อ้ม

ล้ชหน้าท้ทงของหอนชื่อกลับดูผ้ดปกดล

ไ้ว้เจ็งชงล้งเกทเห็นก็เอ่ยถลมภรรยลเป็นกรลส่วนตัว “เกดเร่องใดช้
ใช้หรือไม่”

“ท้ถลมถึงเร่องใดหรือเจ้ลคะ” หอนชื่อคอยปรนนิบ้ดแม่ลลมี นางพอ
จะเดลได้อยู่บ้ง แต่เร่องรลย้งไม่มีช้สรูป นางจ้ไม่กล้บอกลไ้ว้เจ็งชง ท้ได้
เพยงบ้ยเบยงไปเท่นน้ “ระยลน้ท้เรอณก็มิได้มีเร่องผ้ดปกดลใดๆ น้เจ้ลคะ”

ไ้ว้เจ็งชงค้ดว้ตนมองผ้ดไป จ้จึงไม่ได้ค้ถลมต่อ และไปผี้กค้ดอ้กษล
ท้ห้องหน้งลลือเทน

หอนชื่อพुरुลมหยลใจออกมล น้บ้กเลย้ยมให้เจ้ลเจ้ดช้งอยู่ได้แสงตะเกยง
น้ใจกล้บรู้ล้กว้ว้ไปหมด

เมอไม่เก้วันก่อนมลรดลมาพบนง บทสนทนลท้ค้ยกันล้วนแต่เป็นเร่อง
ของไ้ว้เตอชง ท้ท้รลวกับอยกเป็นแม่ลลือให้ไ้ว้เตอชงอย่งไรอย่งน้ัน นาง
ย้ถลมว้เป็นผู้ใด มลรดลกลับไม่ตอบค้ถลม เอลแต่อ้กๆ อ้กๆ ทั้งย้งเอ่ยถึง

ลิ่งเจ้อที่เป็นพี่สะใภ้นางอีก... นี่มารดาต้องการจะสื่ออะไรกัน
 หานซื่อคิดใคร่ครวญเท่าไรก็หาคำตอบไม่ได้

โต้วซื่ออิงกลับเต็ดขาดยิ่งกว่าเวลาไหนๆ

ไม่ช้าเขาก็เอ่ยถึงเงื่อนไขที่จะรับโต้วเต๋อซางเป็นทายาทบุญธรรมกับ
 โต้วซื่อซู่อย่างเป็นทางการ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่โต้วซื่อซู่หรือเรื่องนี้กับโต้วซื่ออิง เมื่อเห็นถึงความ
 แน่วแน่ของโต้วซื่ออิงในยามนี้ เขาจึงส่งจดหมายให้โต้วซื่อฉินที่ลาออกจาก
 ราชการและกลับบ้านเกิดแล้ว โต้วหวนซางที่คอยดูแลศาลบรรพชนของสกุล
 โต้ว โต้วซื่อปั้งที่คอยดูแลธุระในเรือน รวมไปถึงไท่ฟู่เหรินด้วย

แม้ทางอำเภอเงินตั้งจะประหลาดใจเป็นอย่างมาก แต่เพราะก่อนหน้านี้
 โต้วซื่ออิงเคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งแล้ว จึงไม่ถึงกับเหนือความคาดหมายอะไรนัก
 หลังจากโต้วหวนซางกับโต้วซื่อฉินและโต้วซื่อปั้งหารือกันแล้ว ก็เขียนจดหมาย
 ลงตราประทับของสกุล ยินยอมให้โต้วเต๋อซางสืบทอดสกุลโต้วตะวันตกต่อไป

โต้วซื่อเหิงทอดถอนใจ กล่าวกับโต้วซื่ออิง “รอให้พิธีฉลองครบร้อยวัน
 ของลูกหยวนเสร็จสิ้น ข้าจะเขียนหนังสือมอบทายาทสืบทอดให้เจ้า”

โต้วซื่ออิงสมตั้งใจปรารถนา เขาผงกศีรษะด้วยความยินดี

โต้วเต๋อซางกลับสับสนในใจเป็นอย่างมาก

หลังจากเป็นบุตรบุญธรรมของโต้วซื่ออิงแล้ว เขาก็ไม่มีความเกี่ยวข้องกับ
 ใดกับเรือนหอกอีก อีกทั้งเมื่อพบบิดามารดาของตนก็เรียกได้เพียง ‘ท่านลุง ท่าน
 ป้าสะใภ้’ เท่านั้น

โต้วซื่ออิงปลอบใจเขา “เพียงแค่อย้ายมาอยู่กับข้า คิดเสียว่าได้เข้า
 ศึกษาในกั๋วจื่อเจี้ยนล่วงหน้าก็แล้วกัน”

โต้วเต๋อซางฟังแล้วหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก ทว่าความเจ็บปวดหุดหู่
 ในใจกลับมลายหายไปเสียสิ้น

ของขวัญในวันครบรอบร้อยวันของลูกหยวนมีมากมายเป็นคันรถ ผู้คน
คับคั่งอีกทีก็ ไม่เพียงแต่สกุลชนชั้นสูงที่มาเยือนพร้อมหน้า ผู้ที่มีหน้ามีตาใน
กองทัพประจำเมืองหลวงก็มาปรากฏตัวด้วยเช่นกัน แม้แต่องครักษ์ทนายาก็ยัง
มาเยือนครู่หนึ่ง

เสียงดนตรีในจวนอิงกั่วงดังก้องขึ้นไม่ขาดสาย ผู้คนที่สัญจรอยู่บนถนน
ใหญ่ฝั่งประตูอันตั้งล้วนได้ยินกันทั้งนั้น

กู่อวี๋เดินโฉบไปมาในงานเลี้ยงร่าเริงกับผีเสื้อชมดอกไม้ ร่วมกับเฟิงชื้อจื่อ
ผู้ได้ชื่อว่าเป็นคุณชายเจ้าสำราญ และเลื่อนชิงผู้ขึ้นชอบงานรื่นเริงเป็นนิจ
บรรยากาศในงานเลี้ยงจึงเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะสุขสันต์ ดูเป็นมงคลอย่าง
ยิ่ง

ซ่งฮั่นนั่งมองงานเลี้ยงอยู่มุมหนึ่งด้วยสายตาเย็นชา ไม่รอให้งานเลิกก็
ปลีกตัวออกไปจากโถงใหญ่อย่างเงียบเชียบ

เวย์ถึงอวี๋ที่นั่งอยู่ในงานกลับก้มหน้าตีมือสุร่าอย่างหดหู่ หากเขาเลือก
ได้ตัวเจ้าในครานั้น ความรื่นเริงสุขสันต์ในวันนี้จะมีใช้ของเขาหรือไรกัน

พอนึกถึงไต้หวันี่เอาแน่เอาอนไม่ได้ บางคราก็อ่อนโยนและ
ระมัดระวังท่าที แต่บางคราก็ขุ่นขี้บึ้งตึงและเอาแต่โมโหโทโส เขาก็ยิ่งตีมือสุร่า
ไวขึ้นและหมามายมากขึ้นทุกที

ตั้งแต่แรกจนบัดนี้ไต้หวันี่ก็ยังไม่ยอมให้อายุยืนที่จี๋หย่งมอบให้ไม่เจอ จึง
เอ่ยถามกานลู่ “ไต้หวันี่มาหรือไม่ว่าง”

งานอายุครบเดือนของลูกหยวนครั้งก่อน นางจำได้แม่นยำว่าตนไม่ได้
ส่งเทียบเชิญให้จี๋หย่ง ทว่าจี๋หย่งก็ยังส่งของขวัญมาให้ ครั้งนี้นางไม่ส่งเทียบ
เชิญอีกฝ่ายก็จะกระไรอยู่ แต่ด้วยอุปนิสัยของจี๋หย่งแล้ว ผู้ใดจะรู้ว่าเขาจะมา
หรือไม่มา

กานลู่ออกไปสอบถามดูโดยรอบแล้วก็กลับมารายงาน “ไม่มีผู้ใดเห็น
ไต้หวันี่เลยเจ้าค่ะ”

ก็สมแล้วที่เป็นเขา!

โต้วเจากล่าว “ไม่ต้องสนใจเขาแล้ว เจ้ากำซับสาวใช้และป่าวในห้องซา
ให้รอบคอบสักหน่อย วันนี้มีแขกเหรื่อมากมาย ระวังจะมีน้ำร้อนไม่พอ”

กานลู่รับคำแล้วผละไป

โต้วเจาจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ ก่อนออกไปจากห้องชั้นใน แต่ก็บังเอิญพบกับ
เจียงหลิวเข้าเสียก่อน

สี่ร้อยห้าสิบ

หนึ่งร้อยวัน

เจียงหลี่จู่อยู่ที่นั่นเพียงคนเดียว นางเรียกตัวสาวใช้รายหนึ่งไว้ก่อนถาม
“เห็นคุณหนูเจียงหรือไม่”

“บ่าวไม่เห็นคุณหนูเจียงเลยเจ้าคะ” สาวใช้รีบตอบ “หรือจะให้บ่าวช่วย
ไต่หนายตามหาดีเจ้าคะ”

ไต่เขาฟังแล้วก็ยิ้มถาม “มีอะไรกัน น้องเหยียนหายตัวไปหรือ”

เจียงหลี่จู่ยิ้มเพื่อน “ไม่รู้ว่าไปซ่อนอยู่ที่ใดอีกแล้วเจ้าคะ” จากนั้นก็กล่าว
กับสาวใช้นางนั้น “เจ้าไปทำธุระของเจ้าเถิด” ก่อนหันมากล่าวกับไต่เขา “ข้าจะ
ไปดูที่เรือนบี่สูยสักหน่อย ไม่แน่ว่านางอาจจะกลับไปแล้วก็ได้”

ที่เรือนจัดงานเลี้ยงรับรองแขกมาหลายครั้งแล้ว นิสัยกลัวคนแปลก
หน้าของเจียงเหยียน ไต่เขาก็ได้เห็นมามากแล้วเช่นกัน จึงกล่าวด้วยรอยยิ้ม
“เช่นนั้นต้องรบกวนน้องสิบสองแล้ว วันนี้มีแขกหรือมาร่วมงานมากมายนัก
ข้าเองก็ไม่มีเวลาดูแลนางเช่นกัน”

“พี่สะใภ้มีต้องกังวลเจ้าคะ” เจียงหลี่จู่ยิ้ม “ข้าจะดูแลน้องเหยียนเอง”

นางย่อเข่าคำนับไต่เขาแล้วตรงไปที่เรือนบี่สูย

เรือนปี่สุ่ยเจียบสัจด์ มีเพียงเด็กรับใช้ที่เพิ่งถึงวัยไ้วผม⁵⁵⁶ สองนางนั่ง

ปักผ้าพลางสนทนากันอยู่ในเรือน

“คุณหนูเจียงไม่อยู่หรือ” เจียงหลีจิวเอ่ยถามอย่างจงน

เด็กรับใช้รีบวางผ้าที่ปักอยู่ลงและลุกขึ้นรายงานพร้อมกัน “พี่อึ้งหงพาคุณหนูไปตี๋มสุราในงานเลี้ยงเจ้าค่ะ”

‘เอ๊ะ! เซ้า่นั้นนางไปที่ใดกัน’

เจียงหลีจิวใคร่ครวญอยู่เจียบๆ ระหว่างเดินตามไปตามเส้นทางเล็กๆ

เลียบทะเลสาบ

ตอนที่เดินใกล้จะถึงประตูจิวฮั่ว นางกลับเห็นสาวใช้สองสามรายยืนอยู่ใต้ต้นทับทิมหน้าประตูจิวฮั่ว ห่างไปไม่กี่ไกลมีหนึ่งบุรุษกับหนึ่งสตรีกำลังสนทนากันอยู่ตรงนั้น

นางเพ่งมอง ก่อนเห็นว่าบุรุษผู้นั้นสวมชุดผ้าไหมหางโจวสีการบูร คาดเอวด้วยผ้าไหมสีดำสนิทและห้อยหยกมันแพะข้างเอว ฝ่ายสตรีสวมเบ้ายจีปักลายดอกไม้สีชมพูอ่อน ผลไม้ดำลับปักปิ่นไข่มุกขนาดใหญ่โตมโหฬารประกายแวววาว ยิ่งขับให้ใบหน้าของนางดูอ่อนหวานดุจดอกอวี้หลาน หากไม่ใช่เงินเจียกับเจียงเหยียนแล้วยังจะเป็นผู้ใดได้อีก...

หัวใจของเจียงหลีจิวเต้นไม่เป็นลำดับขึ้นมาอย่างอธิบายไม่ได้ นางเห็นเพียงเงินเจียผู้นั้นกล่าวไม่กี่ประโยค ส่วนเจียงเหยียนก็เฝ้าปากยิ้ม

สีหน้าและสายตานั้นราวกับดอกไม้ฝลิบาน น่ารักน่าเอ็นดูเป็นอย่างยิ่ง

นางอดเร่งฝีเท้าเข้าไปไม่ได้

เมื่อเจียงเหยียนเห็นเจียงหลีจิวก็กล่าวทักทายด้วยรอยยิ้มกว้าง “พี่หลีจิว!” จากนั้นก็อธิบาย “ข้าได้ยินว่าใต้เท้าเงินมารวมตี๋มสุราด้วย จึงตั้งใจมาขอขอบคุณเขาโดยเฉพาะเจ้าค่ะ จะได้สอบถามถึงเรื่องหลีเสียงด้วย”

เงินเจียที่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็หันมาประสานมือคารวะเจียงหลีจิว

⁵⁵⁶ ในอดีตเด็กรับใช้จะไ้วผมสั้นหรือโกนผม จนกระทั่งอายุสิบปีจึงจะเริ่มไ้วผมยาว

พร้อมรอยยิ้มบาง ก่อนจะหักท่ายด้วยท่าที่ไม่ถ่อมตนหรือเย่อหยิ่งเกินไป
“การจะอุ้ไหน่นาย”

เจียงหลี่จู่ว้าวุ่นใจนัก ผงกศิระชะให้เงินเจียงส่งๆ แล้วจับมือเจียงเหยียน
ไว้พลางกล่าวเอ็ด “เจ้าหนีมาที่นี่ได้อย่างไรกัน พี่สะใภ้ตามหาเจ้าไปทั่วแล้ว!”

เจียงเหยียนได้ยินก็หน้าถอดสีไปในทันที จึงกล่าวกับเงินเจียง “เรื่องนี้
ต้องรบกวนท่านแล้วเจ้าคะ”

เงินเจียงกล่าวด้วยน้ำเสียงนอบน้อม “ไม่ต้องเกรงใจ หากมีข่าวใด ข้า
จะให้ภรรยาของเถาเอ๋อร์มาแจ้งแม่นางอึ้งหงเอง”

เจียงเหยียนผงกศิระชะ นางคล่องแขนเจียงหลี่จู่วไปที่เรือนชั้นในโดยมี
พวกอึ้งหงรายล้อมปรนนิบัติ

เจียงหลี่จู่ถามขึ้น “เจ้าไหว้วานได้เท่าเงินเรื่องใดอีกแล้วเล่า”

“ครั้งก่อนมีชั่วข้าไหว้วานได้เท่าเงินช่วยมอบเงินให้หลิเลียงหรือเจ้าคะ”

เจียงเหยียนอธิบาย “ข้าจึงอยากถามเขาว่าหลิเลียงเป็นอย่างไรบ้าง ใครจะรู้ว่า
ได้เท่าเงินไหว้วานให้ผู้อื่นไปส่งของแทน ยามที่คนผู้นั้นกลับมา เขาก็ลืมเอ่ย
ถามถึงเรื่องหลิเลียง ข้าจึงวานเขาว่าหากได้พบคนผู้นั้นอีก ก็ช่วยสอบถาม
สถานการณ์ของหลิเลียงให้ข้าหน่อยเจ้าคะ”

‘จำเป็นต้องวุ่นวายยุ่งยากถึงเพียงนี้เชียวหรือ’

“...” เจียงหลี่จู่ไม่ได้เอ่ยคำใด

เจียงเหยียนอยากกลับไปที่เรือนปี่สุ่ย เจียงหลี่จู่ต้องจัดทุกกลเม็ดออก
มาเกลี้ยกล่อมให้เจียงเหยียนยอมไปที่เรือนของไต้เวจ่าด้วยกันกับตนเอง

เหล่าสตรีที่มาร่วมงานรวมตัวกันมาฟังอุปการการอยู่ที่ระเบียงโถงบุปผา
ในห้องรับรองของเรือนหลักจึงมีเพียงไต้เวจ่ากับฮูหยินผางซึ่งโหวที่กำลังสนทนา
กันอยู่เท่านั้น

เมื่อเห็นทั้งสองเข้ามา ฮูหยินผางซึ่งโหวก็พิศมองเจียงเหยียนด้วยรอย
ยิ้มอย่างสนใจแวบหนึ่ง จากนั้นก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนา

เจียงหลี่จู่เข้าไปหักท่ายทั้งสองพร้อมกับเจียงเหยียนด้วยสีหน้าเรียบ

เฉย

ไต้หวันเฉยถามเฉยเหยเหยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เมื่อครูไปไหนมาแล้วข้างนอกนั้นกำลังขับร้องบทละครเรื่อง *บันทีกฮ่วนซา* กันอยู่ ผู้ที่แสดงเป็นตัวนางคือศิษย์ของเฉิงฉูเชิน ขับร้องได้ไม่เลวเลย เจ้าปักผ้าอยู่ในเรือนทั้งวัน บางคราก็ควรออกมาเดินยืดเส้นยืดสายบ้าง”

เฉยเหยเหยรับคำ “เจ้าคะ”

ก่อนบทสนทนาจะถูกเฉิงหลิวรับช่วงต่อ “ตอนที่เข้าไปหานางที่เรือนปู้ส่วย นางกำลังปักผ้าเหมือนที่พี่สะใภ้กล่าวเลยเจ้าคะ หากมีไข้เพราะข้าลากนางออกมาเดี๋ยวนั้น เกรงว่าพวกเราทางนี้คงยังตามหาตัวนางกันให้วุ่น” กล่าวจบก็เอ่ยกับเฉยเหยเหย “ข้าบอกแล้วอย่างไร หากพี่สะใภ้รู้ว่าเจ้าเอาแต่ปักผ้าอยู่ที่เรือนปู้ส่วย ต้องเรียกให้เจ้าออกมาฟังอุปรากรเป็นแน่ ข้าพูดถูกหรือไม่เล่า!”

“นี่คือ?”

เฉยเหยเหยตื่นตะลึง

นางนางตอบว่า “ใช่” จะไม่เป็นการพูดปิดกับพี่สะใภ้หรือ แต่ถ้านางกล่าวว่า “ไม่ใช่” มิเท่ากับว่าพี่สิบสองพูดโกหกหรือไร

นางสองจิตสองใจไม่รู้จะกล่าวอย่างไรดี

ซูหยินหลางซึ่งโหวที่อยู่ข้างๆ กลับยิ้มกล่าว “ยังเป็นสาวเป็นนางก็ควรออกมาสูดอากาศให้มากๆ หน่อย ไม่ออกจากเรือนทั้งวัน แม้แต่คนฉลาดเฉียบแหลมก็ยังผันกลายเป็นคนโง่เขลาได้ คุณหนูเฉยเหยรีบไปฟังอุปรากรเถิด เวลานี้คงจะขับร้องไปถึงบท ‘แยกจาก’ แล้ว นี่เป็นบทละครที่เฉิงฉูเชินชำนาญที่สุด ลูกศิษย์ของเขาก็คงจะขับร้องได้ไม่เลวเช่นกัน”

ท่าทางเหมือนนอยกไล่พวกนางสองคนให้ออกไปเสียเต็มประดา

เฉิงหลิวนึกถึงภาพที่เห็นยามเดินเข้าเรือนมาเมื่อครูนี ก็เดาได้แล้วว่าซูหยินหลางซึ่งโหวมีเรื่องอยากสนทนากับไต้หวันเฉยเพียงลำพัง แต่กลับถูกตนกับเฉยเหยเหยขัดจังหวะเข้าเสียก่อน

“เจ้าคะ” นางรับคำด้วยรอยยิ้ม ก่อนดึงมือเฉยเหยเหยออกไปจากห้อง

รับรอง

โต้วเจาส่ายหน้าพลางกล่าวกับฮูหยินฉางซิงโหว “ท่านก็เห็นแล้ว น้องสาวของพวกเราเหมือนเด็กน้อยไม่ผิด ถ้าต้องแต่งงานอีกครั้งแล้วเป็นสะใภ้ใหญ่ ให้น้องชายคนโตจากสกุลเดิมท่านละก็ ข้าเกรงว่านางจะรับมือไม่ไหวเจ้าคะ”

“เช่นนั้นจะมี ‘พ่อสื่อแม่ชัก’ ไปเพื่ออะไรเล่า” ฮูหยินฉางซิงโหวส่งยิ้มอย่างไม่ถือสาหาความ “น้องชายคนโตของข้า มิใช่ข้าข้ายกยอเอาเอง เรื่องความสามารถนี่ขึ้นชื่อไปแปดหมูบ้านในระยะลิปี้ ฐานะในและนอกเรือนล้วนไม่มีเรื่องใดจัดการไม่ได้ ทว่าผู้มีความสามารถก็มีจุดอ่อนของผู้ที่มีความสามารถ นั่นก็คืออุปนิสัยตึงตึงนัก ยามที่น้องสะใภ้ของข้ายังอยู่ ก็มีปากเสียงกับน้องชายข้าไม่น้อย

“มีครั้งหนึ่งที่นางโกรธเสียจนน้องชายข้าต้องมารับข้ากลับไปช่วยเกลี้ยกล่อมนาง ดังนั้นที่น้องชายข้าจะต่อสายพิณครั้งนี้ ข้าก็ได้อธิบายไปแล้วว่าฝ่ายสตรีจะแต่งงานมาแล้วหรือไม่ มีสินเจ้าสาวหรือไม่ก็มีไช้บัญญัติอะไรเลย ขอเพียงสะใภ้เป็นคนอ่อนโยนรู้ธรรมเนียมก็พอ ข้าเห็นว่าอุปนิสัยของญาติพี่น้องของพวกเจ้าดีนัก ถึงได้เกิดความคิดนี้ขึ้นมา

“อีกอย่าง... น้องชายของข้าผู้นี้แก่กว่าคุณหนูของพวกเจ้าเป็นสิบปี ญาติพี่น้องของพวกเจ้าก็มีรูปโฉมงดงามดูบุปผา หากเรื่องนี้สำเร็จลุล่วง สามีสู่วัยภรรยาละอ่อน มิได้ต้องการการปรนนิบัติชนิดที่ว่ามือหนึ่งถือน้ำแกง มือหนึ่งคอยยกน้ำล้างเท้าหรือกรหรือ เช่นนี้แล้วยังจะกล้าระบายอารมณ์ใส่อีกหรือไร เมื่อถึงเวลานั้นน้องชายข้าคงต้องยอมจำนนต่อญาติพี่น้องของพวกเจ้า ไม่กล้าแม้แต่จะขึ้นเสียงใส่เป็นแน่”

โต้วเจายิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้คงต้องขอให้ฮูหยินรอข้าปรึกษากับซือจื่อก่อนแล้วเจ้าคะ”

“เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว” ฮูหยินฉางซิงโหวผงกศีรษะด้วยรอยยิ้มกว้าง จากนั้นก็ไปชมอุปรากรกับโต้วเจาในโถงบุปผาต่อ

ทุกคนฟังอุปการากันอย่างเคลิบเคลิ้มตรึงใจ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สังเกตเห็นสูญหยินฉางซึ่งโหวกกับไต้วเจาที่เพิ่งกลับมา ไต้วเจาที่เห็นเจียงเหยียนกับเจียงหลี่จูนั่งอยู่สุดทางเดิน กำลังจิบชาพลางแตะเมลิ็ดแดงโดยมีสาวใช้คอยปรนนิบัติอยู่ข้างๆ ก็อดระบวยิ้มบางออกมาไม่ได้ จากนั้นจึงตั้งใจฟังอุปการ

เพียงครู่เดียวโต๊ะสุราก็ถูกจัดเตรียมเสร็จเรียบร้อย สาวใช้อาวุโสเชิญแขกเหรื่อมาร่วมโต๊ะสุรา

ทุกคนพากันเดินเข้าไปในโถงบุปผาด้วยเสียงหัวเราะ ก่อนจะนั่งลงตามลำดับอาวุโส

อาหารทั้งจานเย็นและจานร้อนถูกทยอยขึ้นมาวางบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว
เฟิงซื่อ... สะใภ้สามจวนจึงก้าวหาโอกาสเอ่ยถามไต้วเจา “สูญหยินฉางซึ่งโหวอยากทาบถามญาติพี่น้องจวนท่านให้น้องชายจากสกุลเดิมนางหรือ”

หัวใจไต้วเจากระตุกวบหนึ่ง ก่อนนางจะผงกศีรษะเบาๆ

เฟิงซื่อเตือนนางทันที “น้องชายคนโตของสูญหยินฉางซึ่งโหวนับว่าเป็นคนฉลาดเฉลียวมีความสามารถ ในเรือนก็ร่ำรวยมั่งคั่ง แต่เพราะมีความสามารถเกินไป เวลานี้เขาถึงคิดจะติดสินบนเจ้าพนักงานเพื่อเข้ารับตำแหน่ง ฉางซึ่งโหวรำคาญที่เขาทำอะไรมาราว ระยะนี้จึงไม่สนใจเขาอีก เขาจึงทำได้เพียงต้องหาหนทางอื่นเพื่อระบายความคับแค้นใจนี้ ท่านระวังเสียสูญหยินชั่วเสียขุนศึก⁵⁵⁷ ก็แล้วกัน”

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องที่น้องชายคนโตของสูญหยินฉางซึ่งโหวอายุมากกว่าเจียงเหยียนเกือบยี่สิบปี แต่เรื่องที่หน้าที่การงานของฉางซึ่งโหวต้องจบลงด้วยมือของไต้วเจาในวันนี้ในอนาคต เพียงเท่านี้ไต้วเจาก็ไม่ยอมตกลงให้เจียงเหยียนแต่งออกไปอยู่แล้ว

นางพยักยิ้มให้เฟิงซื่อ เผยสีหน้าซาบซึ้งออกมา

เฟิงซื่อมิได้กล่าวอะไรอีก

557 เป็นสำนวนจีน เปรียบเปรยถึงการพลาดพลังหรือสูญเสียทั้งสองทางในเวลาเดียว

เมื่อกินอาหารมื้อกลางวันเสร็จแล้ว ทุกคนจึงย้ายไปฟังอุปรากรกันต่อ
ที่ระเบียงทางเดิน

เจียงหลี่จูเขยิบเข้ามาอย่างเงิบเขยิบ ก่อนจะกระซิบถามไต้หวัน “พี่
สะใภ้ ฮูหยินหลวงซึ่งโหวตผู้หน้านั้นอยากเป็นแม่สื่อให้น้องเหยียนไฉหรือไม่เจ้าคะ”

ไต้หวันเห็นท่าทางกังวลใจอย่างมากของอีกฝ่ายก็ยิ้มเย้า “ทำไม่หรือ เจ้า
มีตัวเลือกที่ดีกว่านี้หรือไร”

เจียงหลี่จูหัวเราะอย่างเก๋อกเขิน ไม่ได้พูดอะไรต่อ ท่ามกลางเสียงปรบ
มือครืนครืน นางก็กลับไปยังที่นั่งของนางกับเจียงเหยียนเนียบๆ และกระซิบ
ข้างหูเจียงเหยียน “แต่งงานครั้งแรกบิดากำหนด แต่งงานครั้งต่อมาตนเองเป็น
ผู้ลิขิต แล้วเจ้าอยากแต่งงานกับคนแบบใดกันเล่า”

เจียงเหยียนมีสีหน้าหมองลง ผ่านไปครู่จึงตอบกลับเสียงเบาปานยุงบิน
“สตรีที่ไร้คุณธรรม ไม่บริสุทธิ์อีกแล้วเช่นข้า ผู้ใดจะต้องการเล่าเจ้าคะ พวก
ที่อยากแต่งงานกับข้าก็เพราะเห็นแก่ผลประโยชน์จากพี่ชายข้าทั้งนั้น ข้าจะทำให้
พี่ชายกับพี่สะใภ้ลำบากอีกได้อย่างไร ครองตนอยู่ที่เรือนอย่างเจียมเนื้อเจียม
ตัว ไม่ก่อปัญหาให้พวกเขาไม่ดีกว่าหรือ มีความจำเป็นใดที่ต้องแต่งงานกับ
ผู้ใดอีกเจ้าคะ”

หากมีไฉ่เพราะเจียงหลี่จูจงด่วงกับการฟัง ทั้งยังจะพอคาดตาได้อยู่แล้ว
ท่ามกลางเสียงซบร้อก้องกังวานนี้ เกรงว่าคงจะไม่ได้ยินแม้แต่คำเดียว

นางกระซิบถามเจียงเหยียน “หากข้าหาคนเช่นไฉ่เท่าเงินให้เจ้า เจ้าก็จะ
ไม่แต่งงานหรือ”

เจียงเหยียนอึ้งงัน หลังจากกระจ่างแล้วก็หัวเราะออกมา “ท่านเห็นว่าข้า
มักרבกวนไฉ่เท่าเงินเป็นนิจกระมัง ไฉ่เท่าเงินไม่เหมือนกันเจ้าคะ เขาเคยเห็น
ตัวตนข้าในยามตกต่ำถึงขีดสุดเลวร้ายที่สุดมาแล้ว ไม่มีอะไรแย่ไปกว่านั้น
อีกแล้วเจ้าคะ ข้าอยู่กับเขาแล้วไม่ต้องเสแสร้งแก้ง้ออะไรเลย”

เจียงหลี่จูพยักพืดหน้า

เจียงเหยียนยังอยากอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตนกับเงินเจียอีก แต่

สายตาของเจียงหลิงจูกลับเบนไปสนใจยังเวทีอุปรากรแล้ว

นางกุมมือเจียงเหยียนไว้แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ดูเร็ว ต่อไปจะขับร้อง บท ‘พบพาน’ แล้ว”

เจียงเหยียนทำได้เพียงต้องกลืนคำพูดกลับลงไป

ทว่าเมื่อนึกถึงคำพูดของเจียงหลิงจูก็อดที่จะเหววบในใจไม่ได้ คิดว่าต่อไปตนคงจะพบเงินเจียไม่ได้อีกแล้ว หากพี่ชายกับพี่สะใภ้คิดเช่นนี้ด้วยเงินเจียคงได้จับแห่กันพอดี

นางเต็บโตมาในตลาด จึงรู้ว่าคนที่ไร้รากฐานไม่มีสกุลหนุนหลังอย่างเงินเจียต้องแลกด้วยอะไรมากมาย กว่าจะมีสถานะขึ้นมาได้ดังทุกวันนี้ นางไม่ยอมทำลายอนาคตของเงินเจียเพียงเพราะตนเป็นสาเหตุ

เจียงเหยียนอดถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้มไม่ได้

หลังจากที่ไต้เวจ่าแจ้งเรื่องการทาบหมั้นของฮูหยินฉางซิงโหวแก่ซ่งไม่แล้ว ซ่งไม่ก็โบกมือพลางกล่าวปิด “ไม่ได้ อายุมากเกินไป”

การตอบสนองของเขาเป็นไปตามที่ไต้เวจ่าคาดไว้ นางจึงใช้ข้ออ้างนี้ปฏิเสธการทาบหมั้นของฮูหยินฉางซิงโหว

ฮูหยินฉางซิงโหวโกรธเคืองจนอัดอั้นไปทั้งอก ถึงขั้นต้องก่นปนกับสาวใช้คนสนิทเป็นการส่วนตัว “นางคิดว่าญาติพี่น้องของนางเป็นทองคำล้ำค่าหรือไร สตรีแต่งงานคนที่สอง ยังจะเที่ยวเลือกไปเลือกมาอยู่ได้ ระวังต่อไปจะขายไม่ออกเถิด” เมื่อนึกถึงน้องชายตนที่เสนอความคิดไม่เข้าทำนี้ออกมา ก็เรียกเขามาอบรมอย่างหนักไปอีกยกใหญ่

น้องชายของนางรู้สึกไม่เป็นธรรมอย่างมาก “ท่านพี่ ท่านเก็บตัวอยู่ที่เรือนมานาน จึงไม่ทราบข่าวลือภายนอก... หญิงสาวผู้นี้เป็นน้องสาวร่วมอุทรของซ่งเหยียนถึง เวลานี้ซ่งเหยียนถึงมีอำนาจเหลือล้นยามอยู่เบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้ ผ่านหมู่บ้านนี้ไปก็ไม่มีร้านค้าอื่นแล้ว หากท่านไม่เชื่อก็เขียนจดหมายไปสอบถามพี่เขยดูเถิด แล้วดูซิว่าเขาจะว่าอย่างไร!”

ฐุหยินนางซิ่งโหวล้งเลอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะเขียนจดหมายไปหาสามี
จดหมายที่นางซิ่งโหวตอบกลับมาพรุสวาหนางซุดใหญ่ ต่อว่านางมีแต่
ผมที่ยาว แต่กลับไม่มีปัญญา โอกาสอันดีเช่นนี้ไหนจึงคว้าเอาไว้ไม่ได้! ทั้งยัง
กล่าวว่านางไม่ควรไปทาบทามกับฐุหยินโต้วด้วยตนเอง ควรจะขอให้สื่อไปเพย
ไปถึงจะราบรื่น

ทว่านี่ล้วนเป็นเรื่องในภายหลังทั้งสิ้น

วันที่สองของงานเลี้ยงครบรอบอายุร้อยวันของลูกหยวน เจียงหลิงจุมมา
ขอพบโต้วเจาถึงจวนอิงกั้วกงอย่างที่น้อยครั้งจะได้เห็น

สี่ร้อยห้าสิบเอ็ด

มิดมิด

โต้วเจายังจำข้อพิพาทระหว่างเจียงไปซุนกับซ่งโมได้ เมื่อได้ยินว่าเจียงหลีจู่มาพบ จึงรีบรับรองนางมาที่ห้องชั้นใน สั่งให้สาวใช้ในห้องออกไป แล้วก็เอ่ยถามอีกฝ่าย “เจ้ามีธุระเร่งด่วนอะไรอย่างนั้นหรือ”

ผู้ใดจะทราบว่เจียงหลีจู่กลับกล่าว “เรื่องงานแต่งของน้องเหยียนไม่ราบรื่นหรือเจ้าคะ”

“ไม่ราบรื่นเท่าไรนัก” โต้วเจาถอนหายใจก่อนกล่าว “ผู้ที่มาทาบถามส่วนใหญ่อ้วนแต่มีเป้าหมายของตนเอง” ทั้งยังกล่าวอีก “ข้าเองก็รู้ว่าน้องเหยียนไม่อยากแต่งงานอีก ผู้อื่นเข้ามาทาบถามก็ย่อมต้องคิดแล้วคิดอีก ส่วนเป้าหมายอื่นๆ ก็เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ ขอเพียงมิใช่เจตนาร้ายก็มีปัญหาอะไร ทว่าคนเหล่านั้นหากไม่อายุมากและบุตรคนโตจวนจะแต่งงานใส่เข้ามา ก็เป็นพวกที่มีความสามารถไม่พอ ต้องใช้ชีวิตโดยพึ่งพาพี่น้องหรือผู้อาวุโสในเรือน น้องเหยียนเป็นสตรีที่มีอุปนิสัยอ่อนอ่อนว่าง่าย ข้าไม่วางใจหากจะปล่อยให้นางออกเรือนกับคนเช่นนั้น”

เจียงหลีจู่ผงกศีรษะ

อายุมากเกินไปก็อาจไม่ได้ใช้ชีวิตร่วมกันจนสุดทาง ส่วนคนที่ต้องใช้

ชีวิตโดยอาศัยพี่น้องหรือผู้อาวุโส เรื่องผิดถูกในชีวิตก็มากตามไปด้วย ยิ่งไปกว่านั้นเจียงเหยียนยังออกเรือนเป็นครั้งที่สอง เรื่องการไม่ได้รับความเป็นธรรมคงยากจะเลียง หากรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ แต่สามไม้กำลังจะออกหน้าปกป้องภรรยา นั่นคือสิ่งที่เลวร้ายมากที่สุด

นางสองจิตสองใจอยู่นาน หลังจากใคร่ครวญแล้วก็กล่าว “พี่สะใภ้ ข้าอยากเสนอคนผู้หนึ่ง ท่านว่าจะพอเป็นไปได้หรือไม่เจ้าคะ”

โต้วเจาประหลาดใจอยู่พอควร แต่นางรู้ว่าเจียงหลิวไม่ใช่พวกไม่รู้จักหน้าเขา ในเมื่อกล้าออกปาก มากกว่าครึ่งย่อมต้องไต่ตรงมาาก่อนแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “เจ้าว่ามา”

เจียงหลิวกล่าว “ได้เท่าเงินหรือเงินเจียประจำหน่วยเงินผู้ซื้อแห่งกององครักษ์เสื้อแพร ท่านว่าเป็นอย่างไรเจ้าคะ”

โต้วเจาเดือดตาล นางคิดไม่ถึงเลยว่าเงินเจียจะเป็นคนเช่นนี้!

นางไหว้วานเงินเจียให้ออกหน้าสะสางธุระให้เจียงเหยียน นั่นก็เพราะเชื่อใจในตัวเขา เวลานี้เขากลับคิดหมายตาเจียงเหยียนเสียได้

เจตนาไม่บริสุทธิ์โดยแท้!

โต้วเจาแทบจะลุกพรูดขึ้นมา ทว่าเมื่อเห็นสีหน้าตรงไปตรงมาและจริงจังของเจียงหลิว นางจึงใจเย็นลงอีกครั้ง

ต่อให้เงินเจียมีความคิดเช่นนี้จนถึงขั้นต้องขอร้องให้เจียงหลิวช่วยออกหน้าให้ แต่เจียงหลิวก็มีใช้พวกไต่ยินเสียงลมก็คิดว่าเป็นฝน ถึงขนาดปรีมาพูดเรื่องนี้กับนางในทันทีที่หอรกกระมัง

นี่เป็นความคิดของเจียงหลิว หรือจะเป็นความต้องการของเจียงเหยียนกัน?

หัวใจโต้วเจาวุ่นขึ้นมาในชั่วขณะ

นางกลัวว่าเงินเจียจะใช้คำหวานหวานล่อมล่อลวงเจียงเหยียน ต่อให้เปิดโปงธาตุแท้ของเงินเจียได้ ทว่าความรู้สึกที่มอบไปแล้วใช้สิ่งที่จะเรียกกลับมาได้ง่ายๆ หรือไรกัน

เจียงเหยียนพบเจออุปสรรคในชีวิตมามากมาย นางจะตัดใจทำให้อีกฝ่ายต้องเสียใจได้หรือ

ไต้เวจาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ อย่างอดไม่ได้ “ไหนเจ้าจึงนึกถึงใต้เท้าเงินขึ้นมา”

เจียงหลี่จួយ่นความถึงเหตุการณ์ที่นางพบเจียงเหยียนอยู่กับเงินเจียวด้วยกันถึงสองครั้งให้ไต้เวจาฟัง

ไต้เวจาได้ฟังแล้วก็อดจมลงสู่ห้วงความคิดลึกๆ ไม่ได้

เจียงหลี่จูกว่า “เดิมข้าไม่ควรสอดมือมายุ่งเรื่องนี้เจ้าคะ ประการแรก... ข้ามองออกว่าญาติผู้พี่กับพี่สะใภ้ล้วนแต่รักใคร่เอ็นดูน้องเหยียนจากใจจริง ประการที่สอง... เห็นญาติผู้พี่กับพี่สะใภ้ต้องวุ่นวายใจด้วยเรื่องงานมงคลของน้องเหยียน จึงคิดว่าพวกท่านไม่ต้องการใช้ประโยชน์จากงานมงคลของน้องเหยียน เพื่อสร้างชื่อเสียงผลประโยชน์ให้ตนเอง

“แต่ข้ากับเจียงเหยียนถูกชะตากัน ข้าถึงได้สอดปากเข้ามาเจ้าคะ ข้ารู้ว่าพี่สะใภ้กำลังกังวลสิ่งใดอยู่ แต่ข้ารับรองได้ว่าน้องเหยียนกับใต้เท้าเงินพบหน้ากันตามวิถีแห่งสุภาพชน ไม่มีลัษมคมในอันใดเลย ข้าเพียงคิดว่าสองคนนั้นเหมาะสมกัน ถึงอยากจับคู่ให้พวกเขาทั้งสองเจ้าคะ” จากนั้นจึงบอกเล่าคำพูดที่ตนใช้หยั่งเชิงเจียงเหยียนให้ไต้เวจาฟัง

หากไต้เวจากับช่งไม่ต้องการรักษาชื่อเสียงอันดีงาม การรังแกเจียงเหยียนครองตนอยู่เรือนย่อมง่ายกว่าการหาหนทางให้นางแต่งออกไป ทั้งยังได้รับคำยกย่องสรรเสริญจากผู้คนอีกด้วย

แต่ต่อให้ฝน ไต้เวจาก็ไม่เคยมีความคิดที่จะยกเจียงเหยียนให้แต่งงานกับเงินเจียว

ในมุมมองของนาง เจียงเหยียนซุกซ่อนเรื่องราวในอดีตเอาไว้อย่างมิดชิด และเงินเจียวเป็นผู้ที่ทราบเรื่องราวเหล่านั้น ต่อให้นางไม่หลบเลี่ยงเงินเจียว แต่ก็ควรอึดอัดยามเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย ไฉนกลับกลายเป็นผอ่นคลายวางใจเมื่ออยู่ต่อหน้าเงินเจียวได้เล่า

นางกุมขมับพลาฟพิมพ์ออกมา “เจ้าให้ข้าใคร่ครวญก่อนแล้วกัน”
เจียงหลิงจุผงกศีรษะ ลูกขึ้นแล้วขอตัวลากลับ
‘เจียงเหยียนกับเงินเจีย?’ โต้เวเจียงคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าจะไม่เข้าที่
เงินเจียมีลาภยศ มีฝีมือลายมือ ทั้งยังมีความทะเยอทะยาน เจียงเหยียน
แต่งงานกับเขาแล้ว เขาจะปฏิบัติกับนางอย่างไรสุจริตใจหรือไม่

อีกอย่าง... สกุลเงินก็ซับซ้อนนัก

เงินเจียเข้ารับตำแหน่งองครักษ์เสื้อแพรได้เพราะสืบทอดตำแหน่งมา
จากท่านลุงของเขา เพราะเหตุนี้เอง บรรดาท่านอาทั้งหลายของเขาถึงได้เอะอะ
มีปากเสียงยกใหญ่ หากมีโชเพราะเงินเจียสบโอกาสขอให้นายหญิงผู้เฒ่าสกุล
เงินออกหน้าให้ หน้าที่การงานของเขาก็คงล้มเหลวไม่เป็นท่า พวกเขาท่านอาคน
อื่นๆ จึงตัดขาดเขาด้วยเหตุผลนี้เอง

เรื่องนี้... ช่างมันเถิด!

ระหว่างที่โต้เวเจียงคบคิดใคร่ครวญ เจียงเหยียนก็มาพบนาง

นางถามโต้เวเจียงด้วยรอยยิ้มสดใส “ข้าได้ยินว่าพี่สิบสองมาเยี่ยม แล้ว
นางเล่าเจ้าคะ”

รอยยิ้มนั้นเจิดจ้าเหมือนแสงอาทิตย์ ปรากฏจากเค้าเมฆฝนแม่เพียงเศษ
เสี้ยว ไทหนเลยจะปรากฏร่องรอยความระแวงระวังในสีหน้าสักครึ่งส่วนเหมือน
ในยามปกติกัน?

โต้เวเจียงตอบไม่ได้ “ข้ามีเรื่องอยากถามเจ้าสักหน่อย...”

“พี่สะใภ้เชิญถามได้เลยเจ้าคะ” เจียงเหยียนนั่งลงข้างกายโต้เวเจียงอย่าง
สนิทใจ

น้ำเสียงของโต้เวเจียงล่งเลอยู่เล็กน้อย ก่อนจะกระซิบถาม “หลิงจูมาพบ
ด้วยอยากเป็นแม่สื่อให้เจ้า...”

ใบหน้าของเจียงเหยียนแดงเรื่อขึ้นมา แต่มิได้ขำซี้ดด้วยความหวาด
กลัวเช่นยามที่ได้ยินว่ามีคนมาทาบตามนางตามปกติ

โต้เวเจียงลอบสังเกตก่อนกล่าวต่อ “คนที่นางเสนอคือใต้เท้าเงิน... เงิน-

เจีย”

“พี่สะใภ้อย่าไปฟังพี่สิบสองนะเจ้าคะ” เจียงเหยียนนึกถึงคำพูดที่เจียงหลิงหูหึ่งเซียงนาง ก็คว้าแขนของไต้เว้จ๋าเอาไว้แน่น ใบหน้าเผือดลงในทันที “ข้ากับไต้เท้าเงินไม่มีอะไรกันจริงๆ นะเจ้าคะ ข้าเพียงแต่ให้เขาช่วยสิบข่าวให้ข้าสองครั้ง...” หยดน้ำตาร่วงผะผะลงมาด้วยความหวาดเกรง “พี่สะใภ้ ข้าขอร้องท่าน ท่านอย่าทำให้ไต้เท้าเงินต้องเดือดร้อนเลยนะเจ้าคะ เขาเป็นคนดี ต่อไปข้าจะไม่ไปพบเขาแล้ว กว่าเขาจะมีวันนี้ได้ก็ลำบากยากเย็นนัก ท่านอย่าบอกท่านพี่เลยนะเจ้าคะ...”

การตอบสนองของเจียงเหยียนเหนือความคาดหมายของไต้เว้จ๋า นางนึกถึงคำพูดของเจียงหลิงหูที่ย้อนเล่าถึงยามที่เงินเจียกับเจียงเหยียนอยู่ด้วยกัน

ไต้เว้จ๋ารีบโอบไหล่ของเจียงเหยียนเอาไว้ทันที ก่อนจะกล่าวกับนางเสียงอ่อน “เจ้าอย่าร้อนใจไป ข้าไม่ได้เข้าใจพวกเจ้าผิด ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นเด็กที่เคร่งครัดในธรรมเนียมปฏิบัติคนหนึ่ง หลิงหูแค่อยากเป็นแม่สื่อให้เจ้าด้วยความบริสุทธิ์ใจ...”

เจียงเหยียนสงบใจลงได้บ้าง ทว่าก็ยังส่ายหน้ารัวๆ “พี่สะใภ้ ข้ารู้ว่าพวกท่านปรารถนาดีต่อข้า แต่ข้าไม่อยากจะออกเรือนแล้วเจ้าคะ ข้าไม่อยากจะแต่งงานกับผู้ใดอีก...”

ไต้เว้จ๋าเห็นสีหน้าหวาดกลัวของนางก็รีบกล่อม “ได้ เออละ เจ้าไม่อยากจะออกเรือนก็ช่างเถิด อยู่ช่วยข้าเลี้ยงลูกหยวนที่เรือนก็แล้วกัน” จากนั้นก็โอบกอดนางพลางลูบหลังเบาๆ เพื่อปลอบโยนความรู้สึก

เวลานี้เจียงเหยียนทั้งเสียใจทั้งสำนึกผิด หยาดน้ำตาไหลรินลงมาอย่างกัลล้นไม่อยู่

หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ นางควรบอกพี่ชายกับพี่สะใภ้เรื่องที่นางยืมเงินเงินเจียเสียแต่แรก อีกฝ่ายจะได้ไม่ต้องมาพอลายลำบากไปด้วยเช่นนี้

นางสะอึกสะอื้นพลางเล่าเรื่องที่ตนยืมเงินให้ไต้เว้จ๋าฟัง “พี่สะใภ้ เรื่องนี้ต้องตำหนิข้าเจ้าคะ หากข้าไม่ยืมเงินร้อยตำลึงมาจากไต้เท้าเงิน ไต้เท้าเงินก็

คงไม่มาพบข้า...”

โต้วเจาตะลึงงัน “เจ้าจะบอกว่าเจ้าคินเงินเงินเจียวไปสี่สิบแปดตำลึงแล้ว แต่ยังติดเขาอีกห้าสิบสองตำลึงอย่างนั้นหรือ”

เจียงเหยียนกล่าวว่าโต้วเจาจะไม่เชื่อ จึงรีบกล่าว “บ่าวรับใช้เป็นผู้นำเงินของข้าไปคินเงินให้เจ้าคะ หากท่านไม่เชื่อก็เรียกว่าผู้นั้นเข้ามาสอบถามเถิด”

“เหลวไหลใหญ่แล้ว” โต้วเจาลูบศีรษะอีกฝ่ายเบาๆ พลางกล่าวเอ็ด “เจ้าเป็นคุณหนูของจวนนี้ เจ้าพูดว่าไซ้ก็คือไซ้ เจ้าพูดไม่ไซ้ก็คือไม่ใช่ มีเหตุผลใดที่ต้องเรียกบ่าวรับใช้มาซักถามกัน”

เจียงเหยียนพยักหน้า

โต้วเจารินซาถ้วยหนึ่งให้นางก่อนเอ่ยพลอบ “เซ็ดหน้าเซ็ดตาเสีย แล้วจิบชาร้อนสักหน่อย”

เจียงเหยียนยอมเซ็ดหน้าตาอย่างว่างาย จากนั้นถึงได้จิบชาต่อ

โต้วเจาสะท้อนใจ

เจียงเหยียนใช้ชีวิตอยู่ในสกุลหลี่มานานเกินไป ความคุ่นชินบางอย่างยากจะปรับเปลี่ยน จะให้นางทำหน้าที่เป็นสะใภ้ใหญ่ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ยากลำบากสำหรับนางจริงๆ

โต้วเจาช่วยจัดเรือนผมที่ยุ่งเหยิงของเจียงเหยียนให้เข้าที่เข้าทาง

เจียงเหยียนกล่าวกับนาง “พี่สะใภ้ ท่านช่วยคินเงินอีกห้าสิบสองตำลึงให้ได้เท่าเงินแทนข้าได้หรือไม่เจ้าคะ ถือเสียวว่าข้าเบิกเงินรายเดือนล่วงหน้าก็ได้เจ้าคะ”

โต้วเจาพยักยิ้ม แต่แล้วก็นึกถึงเงินเจียวขึ้นมา

‘เงินเจียวขาดเงินหนึ่งร้อยตำลึงหรือไร เขามีเจตนาเช่นไรถึงได้รับเงินสี่สิบแปดตำลึงของเจียงเหยียนไว้หนอ’

ความรู้สึกของโต้วเจาเปลี่ยนไปยากจะอธิบายอยู่เล็กน้อย นางรู้สึกเหมือนจะรู้อะไรบางอย่าง แต่ก็ไม่กล้าเชื่อการคาดเดาของตนเอง

โต้วเจาริบให้คนนำเงินไปคินในทันที

เจียงเหยียนออกมาจากเรือนของโด้วเจาก็ทำให้เสียขวัญ ตลอดทางที่กลับไปยังเรือนนี้ส่าย เมื่อกลับมาถึงเรือนก็ส่งความอึ้งหงในทันที “เจ้ารีบไปบอกภรรยาของเถาเอ๋อร์ที ว่าพี่สะใภ้ของข้าทราบเรื่องพี่ซำยืมเงินเขาแล้ว ให้ได้เท่าเงินระวางตัวสักหน่อย”

มากกว่านั้น... นางก็ไม่กล้าเอ่ยออกมาเช่นกัน กลัวว่าหากเรื่องราวกระพือออกไปรังแต่จะทำให้เงินเจียยิ่งลำบากขึ้นกว่าเดิม นางเชื่อว่าด้วยความเก่งกาจของนางจะต้องเดาความนัยของตนออก และหาหนทางรับมือพี่ชายกับพี่สะใภ้เพื่อให้เชื่อมั่นในตัวเขาได้แน่ๆ

“เจ้าคะ” ถึงอึ้งหงจะรับคำ แต่กลับไม่กล้าส่งความต่ออย่างนุ่มนวล นางจึงไปรายงานโด้วเจาก่อน

โด้วเจากำลังตรวจสอบบัญชีอยู่ เมื่อได้ยินก็ขานรับเบาๆ “เข้าใจแล้ว ในเมื่อคุณหนูเจ้ากำชับมา เจ้าก็ทำตามที่นางสั่งเถิด”

อึ้งหงไม่รู้ว่โด้วเจาหมายความว่าอย่างไร จึงรับคำอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก่อนผละถอยออกไป และรีบปลีกตัวไปที่ตรอกอ้วเฉียว

โด้วเจาพुरुลมหายใจออกมา

นางเซตชูเจียงเหยียนถึงขนาดนี้แล้ว แต่เจียงเหยียนกลับไม่อาจสยบได้ แม้แต่สาวใช้ของตนเอง

หากเจียงเหยียนแต่งงานกับเงินเจีย ด้วยความร้ายกาจของเงินเจีย คิดว่าผู้ใดก็คงไม่กล้าเล่นลูกไม้ต่อหน้าเจียงเหยียนอีกกระมัง

โด้วเจาวางบัญชีลง

การให้อึ้งหงไปแจ้งข่าวเงินเจียก็ดีเหมือนกัน เรื่องนี้จะสำเร็จหรือไม่ก็ต้องดูว่าเงินเจียจะเลือกเช่นไร

กว่าเงินเจียจะกลับมาดีก็ดีมากแล้ว เขาเห็นตั้งแต่ไกลๆ ว่ามีคนกำลังรอตนอยู่ที่หน้าประตูเรือน

คราแรกเงินเจียคิดว่าเป็นคนที่มาขอให้เขาเป็นธุระช่วยเหลือ กระทั่ง

เข้ามาใกล้ถึงพบว่าเป็นภรรยาของเถาเออร์

เงินเจียวประหลาดใจไม่น้อย ภรรยาของเถาเออร์เป็นผู้ดูแลเรือนชั้นใน
เรือนในของเขาก็ไม่มีสตรีคนใดอีก แล้วจะมีธุระอะไรได้

เกี้ยวของเขายังไม่ทันหยุดสนิท ภรรยาของเถาเออร์ก็ปรี๋เข้ามาต้อนรับ
ด้วยท่าทางรีบร้อน

“นายท่าน แม่นางอิงหงจากทางจวนมาขอพบเจ้าค่ะ” เอ๋เอ๋เพียงเท่านั้น
ภรรยาของเถาเออร์หยุดบทสนทนาลง

เงินเจียวใจหายวาบ เขาหลงจากเกี้ยวแล้วก้าวฉับๆ เข้าไปในเรือน

ภรรยาของเถาเออร์วิ่งเหยาะๆ ไล่หลังตามเขาไป

เงินเจียวยืนนิ่งอยู่ในลานเรือน ขณะที่เสี่ยวทู่เฝ้าอยู่ที่ปากประตูขลุ่ยฮัว
เมื่อเห็นว่าลานเรือนไม่มีผู้ใดก็เอ๋เอ๋เสียงเบา “ว่ามา”

ภรรยาของเถาเออร์แจ้งคำพูดของเจียงเหยียนนให้เขาทราบ

เงินเจียวตระหนักถึงสิ่งที่เจียงเหยียนนจะสื่อในทันที ประหนึ่งถูกฟ้าผ่าเข้า
อย่างจังก็มีปาน ผ่านไปกว่าครู่ใหญ่ก็ยังไม่ได้สติคิดมา

ด้วยความรักใคร่และการดูแลที่ซ่งเยียนถึงมีต่อเจียงเหยียนน เขาต้อง
ยอมสังหารพลาดดีกว่าปล่อยทิ้งไว้เป็นภัยอย่างแน่นอน

ไฉนตนถึงได้เคราะห์ร้ายเพียงนี้หนอ

ก็แค่ให้เจียงเหยียนนยืมเงินหนึ่งร้อยตำลึง กลับกลายเป็นถูกสงสัยว่าคิด
จะล่อลวงเจียงเหยียนนเข้าเสียได้... เห็นชัดแล้วว่าทำคุณไม่ขึ้นโดยแท้

เช่นนี้แล้วควรจะทำอย่างไรดี...

ไปอธิบายกับซ่งเยียนนถึง? อีกฝ่ายจะฟังหรือ

สถานะคนอย่างเขา ในสายตาของซ่งเยียนนถึงเกรงว่ายังสู้สุนัขเลี้ยงมิได้
เลยด้วยซ้ำ

ถ้าไม่อธิบาย? ความเพียรพยายามทั้งหมดที่ตนสร้างขึ้นมาอย่างยาก
ลำบาก เกรงว่าคงจะมลายหายไปกับกระแสน้ำล้นแล้ว!

เงินเจียวมองท้องฟ้ายามราตรี คิดว่าชีวิตเขาก็เหมือนฟ้ายามราตรีที่มีด

มิด มองไม่เห็นแสงสว่างใดๆ ลึกเลี้ยว

ทว่าก็ประหลาดนัก ในห้วงความคิดของเขาพลันปรากฏภาพดวงตาของ
เจียงเหยียนขึ้นมา ดำซลับแวววาวจับนิ่งมาที่เขา ภายในแววตาล้วนเต็มไปด้วย
ความเชื่อมั่น